

pôjdete s nami...

Šestnásteho septembra 2013, krátko pred siedmou hodinou, pripravovala som sa na cestu za mojim právnym zástupcom a dcéru do školy, keď mi manžel oznámil, že prišli pre mňa policajti, ktorí ma majú predviesť na výsluch, pretože údajne nepreberám poštu.

Keď policajt oznámil manželovi, že ma na políciu musia priviesť v policajnom vozidle kvôli výsluchu pochopila som, že som zadržaná. Krátko po siedmej hodine ma priviezli na políciu do Nitry.

Zbytočne som sa snažila vysvetliť, že je to nedorozumenie, že obvinenie som prevzala v deň uloženia zásielky na pošte, výsluch som si vydupala u nadriadených vyšetrovateľa a nemám dôvod sa vyhýbať konaniu.

Policajti ma nemali právo zadržať, pretože na zadržanie je potrebný pokyn prokurátora s vyznačeným časom zadržania. Všetci tvrdili, že nie sú kompetentní niečo riešiť, iba zabezpečujú moje predvedenie na výsluch. Neskôr som zistila, že chlapci z operatívny špinavú prácu za vyšetrovateľa vykonávajú bežne.

Po hodinovom čakaní mi policajti oznámili, že okolo pol desiatej až desiatej hodiny ma príde vypočuť JUDr. Ján Kovarčík.

Krátko pred desiatou policajtom oznámili, že eskorta ma odvezie na výsluch do Bratislavy, dovtedy ma majú dať do cely predbežného zadržania. V tom momente aj policajti chápali, že niečo nie je v poriadku.

„A načo sme ju mali predviesť o šiestej?“

„Počul si, poštu preberá, obvinenie prevzala v deň uloženia na pošte a výsluch si vydupala u riaditeľov...“ začula som spoza dverí rozhovor policajtov.

Po vypočutí rozhovoru som vedela, že Kovarčík sa po kritických článkoch na jeho adresu rozhodol vziať ma do väzby z dôvodu vyhýbania sa trestnému konaniu. Okamžite som zavolala manželovi, aby kontaktoval môjho obhajcu Andreja Šabíka, zabezpečil jeho účasť na výsluchu, vzal zvukový záznam zo stretnutia s riaditeľmi, nahrávku zo sporného výsluchu a letel na inšpekciu podať trestné oznámenie na Kovarčíka a spol.

Pred odchodom som policajtov požiadala, aby mi umožnili zobrať si z práce lieky.

V práci na pohovke ležala skrútená moja trinásťročná dcéra, ktorá mala byť niekoľko hodín v škole. Snáď len fakt, že manžel odchádza súbežne so mnou na inšpekciu a nitrák pod jazykom zabránil infarktu, či psychickému zrúteniu.

Po prevoze na kriminálku do Bratislavy prišiel ma prevziať JUDr. Kovarčík. Ticho sme kráčali dlhou chodbou, keď zrazu z jeho kancelárie vybehlo neskutočne krásne, snáď štvorročné dievčatko. Otočilo sa za Kovarčíkom a zakričalo : „Rýchlo zavri tú tetu a poď sa so mnou hrať “.

„Hm, predsa len kolúzna väzba...“ preletelo mi hlavou.

V tom momente som mala opäť pred očami svoje dievčatko, trinásťročnú študentku osemročného gymnázia, ktorá sa zrútila ráno, po mojom zadržaní políciou.

ponižovanie a výsmech...

„Chcem vidieť trestný spis!“ Na prvé vyžiadanie Kovarčík nereagoval. Opakovane som preto požiadala znovu o umožnenie nahliadnuť do spisu.

„Z technických dôvodov to nie je možné.“ Veľavýznamne pozrel na trestný spis otvorený pred sebou a začal sa neprirodzene nahlas smiať. Neskôr som pochopila v čom spočíval technický problém. Uznesenie o pribratí znalca ešte nebolo zapísané a ani doručené - ak by bolo, tak by som ho pri nahliadnutí bola našla.

S opovrhnutím som pozrela na Kovarčíka. „Ste hajzel pán doktor, najhrubšieho zrna!“

Po týchto slovách bledý ako stena zavolať dvoch policajtov a policajtku, ktorá mi mala vykonať osobnú prehliadku, prehľadať obsah mojej aktovky a zdôraznil, že som zadržaná.

Bolo to nechutné! Okoloidúcich upozorňoval na nebezpečnosť a agresivitu páchatela, ktorého majú pred sebou. Po osobnej prehliadke ma vyviedol na chodbu a nasadil mi putá, prakticky ma putom priviazal o stupačku radiátora.

Asi po pol hodine opäť prišiel za mnou s obálkou, ktorú sa mi snažil odo-

vzdať, na čo som reagovala, že keď mi chcel niečo doručiť, mal mi to poslať a odmietla som podpísať prevzatie.

„Pán doktor, skôr ako vyvediete ďalšiu kravinu uvedomte si, že môj manžel podáva na inšpekciu na vás trestné oznámenie a odovzdáva nahrávku zo stretnutia s riaditeľmi.“

„Debili, ktorí Vás do tejto špinavej hry vtiahli nebudú nieť zodpovednosť, ale Vy... myslíte na dievčatko, ktoré vybehlo z vašej kancelárie.“ Kovarčík opäť zbledol a rýchlym krokom bežal na koniec chodby.

Poznámka o inšpekciu a mojom manželovi zabrala ako elektrický šok.

Po niekoľkých minútach začali policajti nervózne pobežovať po chodbe ako zmyslov zbavení. Keďže sen o mojom vzatí do kolúznež väzby sa zrútil ako domček z kariet a imbecilom sa nepodarilo rokmi osvedčenými štbáckymi metódami ma vyprovokovať ani k zvýšeniu hlasu, zostával posledný pokus - zopakovať osobnú prehliadku a odňať všetky osobné veci. Osobná prehliadka vykonaná slečnou Bocskayovou zmenila sa na nemiestne obchytkávanie po celom tele. Keď však zašla do rozkroku viac ako bolo únosné, ohradila som sa, načo zakričala:

„Tuším chce chlapa!...“

vytiahni jej hrebeň...

„Vytiahni jej hrebeň z hlavy, aby nenapadla súdnu znalkyňu...“ povzbudzoval Kovarčík účastný pri prehliadke. Vytiahla mi hrebeň, ktorý držal vlasy sčesané do uzla a nenávisťným pohľadom si ma premerala.

Druhý zážitok mi pripravila po tom, ako som požiadala odvieť na sociálne zariadenie. Mala som močiť pri otvorených dverách, v ktorých stála a snažila sa vybičovať situáciu do krajnosti. Dvere som zatvorila silným kopnutím a kým sa spamätala, umývala som si ruky.

„Hanbite sa, uvedomte si, že mám o dvadsať rokov viac ako Vy a myslíte na to, že raz odtiaľto odídem...“

Opäť ma vyvedli z kancelárie a priviazali k radiátoru. Priviazanej k radiátoru

vynárali sa mi spomienky na detstvo, rodičov, deti. Spomienky na domov paradoxne prerušovali momentky kauzy Malinová.

Medzitým sa dostavil na oddelenie môj advokát, ktorému JUDr. Kovarčík, povedal, že som prevezená na psychiatrickú kliniku. Po zbavení sa obhajcu JUDr. Kovarčík si všimol, že som telefónom s jednou rukou odfotovala seba pri viazaní k radiátoru vbehol po kľúče do kancelárie, odomkol mi putá a zavolať policajtov s odôvodnením, že sa pokúsim o útek.

Približne o 14.00 mi Kovarčík podal uznesenie o pribratí znalca z odboru psychiatrie, vyrobené s kolegyňou po tom, ako som mu oznámila, že manžel odovzdáva na inšpekcii nahrávku so stretnutia s riaditeľmi, kde som žiadala stanovenie termínu výsluchu a zvukový záznam z výsluchu.

Uznesenie evidentne pripravila jedna z iniciatívnych kolegyň, pretože v uznesení sa vyskytli výrazy: pribrala, rozhodla - a Kovarčík by pravdepodobne pribral a rozhodol. Uznesenie antidatovali na jedenásteho, päť dní pred zadržaním. To bol ten technický problém v čase môjho príchodu: vtedy to uznesenie v spise nebolo.

Sledovala som zvrátenosť policajných dôstojníkov so správaním zveri, sledovala som deväť policajných dôstojníkov, ktorí od rána plnili pokyny riaditeľa Jendrušáka. Uvažovala som nad tým, ako by sa títo ľudia správali vo vojne, kedy zákony neplatia a nad tým, či riaditeľ Jendrušák neschopný zvládnuť psychotesty a vidí v zničení onkopacienta po infarkte hrdinstvo.

S manželom som priebežne telefonovala a ten v priamom prenose diktoval do zápisnice inšpekcie MVSR čo so mnou robia. Táto zápisnica odhalila neskôr sfalšovanie spisu rôznymi úradnými záznamami a sfalšovaním času a dôvodu môjho pripútania a zamlčaním osobnej prehliadky a odňatím všetkých mojich osobných vecí a dokladov.

psychiatria...

Pár minút po štrnástej ma policajná eskorta zaviezla na pracovisko súdnej znalkyne MUDr. Stanislavovej, ktorá mala preskúmať, či trpím duševnou chorobou, chápeť zmysel trestného konania a preskúmať môj duševný stav. Antidatované uznesenie operatívci priniesli spolu s trestným spisom súbežne so mnou.

Hladná, vystresovaná, dehydratovaná a vyčerpaná po dlhých hodinách šikanovania na polícii som rozhovor s MUDr. Stanislavovou vnímala ako komunikáciu s prvou inteligentnou osobou. Rozhovor zahrňoval moje detstvo, rodičov, rodinné prostredie, rôzne životné obdobia, choroby, hodnoty, názory na mnohé spoločenské javy, ktorým som sa ako novinárka venovala a samozrejme aj jedenásť rokov života, počas ktorých som bola nezákonne stíhaná a nakoniec oslobodená. Popisovala som deň od hodiny zadržania, dôvody obvinenia, v čom obvinenie považujem za nespravodlivé a nezákonné, prečo a ako vyšetrovateľ zasiahol do mojich práv počas výsluchu deviateho septembra 2013 a ako to súvisí s mojim zadržaním.

Takmer dvojhodinové psychiatrické vyšetrenie, ktoré prebiehalo v niekoľkých fázach, od dátumov narodenia mojich rodinných príslušníkov, cez dátumy životných zlomov a úmrtí, som prerušila, keď pani doktorku začal zaujímať môj pohlavný život, kedy som mala a s kým prvý pohlavný styk, kedy som začala s pravidelným pohlavným životom...

Vtedy som si uvedomila, že rozhovor nie je priateľská útecha, ale asertívne vykonaný riadený rozhovor, ktorým sa zisťuje, či trpím alebo v minulosti som trpela duševnou poruchou, či chápem zmysel trestného konania a pani znalkyňa hľadá argument na zdôvodnenie potreby skúmania duševného stavu obvinenej.

„Predmetom trestného konania je jedna veta vytrhnutá z kontextu, nie znásilnenie, takže môj pohlavný život bude naďalej mojou súkromnou záležitosťou, tak ako doposiaľ,“ povedala som dôrazne.

Po incidente pani znalkyňa začala opäť prejavovať živý záujem o dve trestné konania vedené od roku 1998 do roku 2011. Striedavo ju zaujímalo raz prvé trestné konanie, neskôr druhé. Požiadala som ju o nahliadnutie do súdneho spisu, nalistovala stranu, na ktorej bolo rozhodnutie o zastavení druhého trestného konania z dôvodu prekážky ne bis in idem. Stanislavová po celý čas nechala spis otvorený pred sebou. Keď sme sa dostali k druhému trestnému konaniu, vytiahla som zo spisu, ktorý pripomínal šalátové vydanie uznesenie a povedala som jej, že nemusí veľa čítať. Celkom postačí, ak prečíta to jedno rozhodnutie, v ktorom sú obidve trestné konania detailne popísané. Aj to ktoré prebehlo a jedenásťročné konanie, ktoré som si vyfabulovala.

Počas skúmania nezapísala ani jednu jedinú poznámku. Pozorovala som, ako chvíľami bledla. Pochopila som, že nech vyšetrenie prebehne akokoľvek, pani

znalkyňa vydá posudok podľa dohody s Kovarčíkom, objektívny posudok nebol v scenári.

„Dost' bolo radosti, pani doktorka, chcem výstup z vyšetrenia.“

„Pani Teleki, ale vyrobiť znalecký posudok trvá niekoľko týždňov.“

„Nepleťte si ma s dementom, nezaujíma ma znalecký posudok, zaujíma ma potvrdenie o absolvovaní vyšetrenia.“

„Ale to bude súčasťou posudku...“

V tom momente sa znalkyňa zarazila a vyšetrenie ukončila s poznámkou, že budeme pokračovať nabudúce, stanovíme ďalší termín... vraj - aby sme „to“ mali z „krku.“

Hlava šepkala, že „ďalšie“ nebude. Za normálnych okolností by som počestnú pani doktorku poslala krátkou cestou do kelu, ale v situácii, v ktorej som sa nachádzala som si uvedomila, že sa chcem vrátiť domov.

Vyšetrenie sa im vymklo z rúk a eskortovať naspäť na policajné oddelenie ma mali o takmer o hodinu. MUDr. Stanislavová ma usadila do miestnosti používanej ako fajčiareň, zapálili sme si a ona opätovne začala skúmať vplyv mojich diagnóz na psychiku.

Pani doktorka musela byť sklamaná keď zistila, že som človek, ktorý nežije pre choroby, ale s chorobami a zdravotný stav rieši až vtedy, keď nedokáže vstať z postele. Neprimerané tiky a trasenie ruky nenapovedalo, že by bola dvakrát v psychickej pohode.

cesta domov...

Neúspešný tretí pokus polície o moje vzatie do kolúznež väzby som mala úspešne za sebou. Po desaťhodinovom zadržaní som mohla z Bratislavy vyraziť domov a začať písať svoje nezabudnuteľné zážitky.

Unavená, nastupovala som do auta s vedomím, že na oddelení kriminálnej polície Bratislava IV som posledný raz v svojom živote, že to bolo prvý a posledný krát, čo ma obchytávali a ponížovali policajné šetky typu Bocskayová a obmedzovali na právach zakomplexovaní policajní dementi.

Vyrazili sme s manželom na cestu.

„Tretí mobil mi nevzali... mám nahraté všetko... až po návrat na oddelenie.“

„Super!“

„Celý deň mi beží v hlave kauza Malinová“...

„Naštuduj publikované texty o kauze a uvidíš,“ zareagoval po chvíli manžel.

Cestu som prespala. Príchod do Nitry postupne odbúral nervozitu a prinášal pokoj a pohodu domova. Zo zmesi ponížení, stresu, hladu, rozčúlenia a bezmocnosti bolo potrebné vybrať jasnou hlavou objektívne poznatky, neovplyvnené adrenalínom.

Predovšetkým som si uvedomovala, že konanie vedené Kovarčíkom, neplánujú ukončiť podaním obžaloby a prejednáváním pred súdom, ale likvidáciou cestou psychiatrie.

Začala som zhromažďovať a triediť časové následnosti, vyhodnocovať postupy jednotlivých zložiek polície podieľajúcich sa na mojom celodennom šikanovaní, študovať uznesenie o pribratí znalca z odboru psychiatrie a zisťovať právne prostredie, v ktorom som sa nachádzala nielen ja, ale aj vyšetrovateľ a lekárka - znalkyňa.

Uznesenie o pribratí znalca, kde vyšetrovateľ uvádzal potrebu klinického vyšetrenia pre skúmanie duševného stavu obvinenej a naštudovanie paragrafov vzťahujúcich sa na vyšetrenie duševného stavu, bolo skôr šokovou terapiou.

Zistila som, že vykonať znalecké dokazovanie duševného stavu obvineného - v slovenskom právnom systéme - za predpokladu, že bude skúmanie zdravotného stavu realizované v súlade s trestným poriadkom §148, ktorý upravuje postup orgánu činného v trestnom konaní, nie je jednoduché. Podľa platnej legislatívy duševný stav obvineného vyšetrujú vždy dvaja nezávislí znalci z odboru psychiatrie.

Na vyšetrenie duševného stavu obvineného je potrebný príkaz súdu a v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie. Obvinený sa má možnosť odvolať proti uzneseniu súdu a uzneseniu o pribratí súdneho znalca. Sťažnosť proti uzneseniu má odkladný účinok, čiže znalecké vyšetrovanie obvineného nemôže byť realizované bez právoplatného uznesenia súdu o pribratí súdneho znalca.

Súdny znalec musí osobu, na ktorej má byť vykonané znalecké skúmanie, upozorniť na možnosť odmietnutia podrobiť sa psychiatrickému vyšetreniu.

Podľa trestného poriadku pri vykonaní dokazovania pribratím znalca z oblasti psychiatrie sa v prípade obvinenej musí uplatniť zákonná úprava podľa § 148 ods. 1) a ods. 2 Trestného poriadku, ktorá vyžaduje pribratie dvoch znalcov z odboru psychiatrie a je podmienená príkazom sudcu pre prípravné konanie.

Pochybnosti o zákonnosti postupu vyšetrovateľa zmenili sa v niekoľkých minútach na istotu. Obvolaní kamaráti z brachiálnych zložiek, prokurátori, vyšetrovatelia, vedúci pracovníci polície, bývalí aj aktívni sudcovia otvorene hovorili nielen o nezákonnom konaní vyšetrovateľa, ale aj MUDr. Stanislavovej.

Náročný deň som ukončila okolo polnoci publikovaním textov s názvom „Policajné zadržanie Teleki“ a „Perly ducha JUDr. Kovarčíka“ na blog, pravda, aby bolo jasné pánovi vyšetrovateľovi, že zatiaľ som minimálne prítetnejšia ako neschopný komparz z kriminálky Bratislava IV.

hľadanie duševnej poruchy...

Napriek stresu a vyčerpaniu, keď som si uvedomila, že trojica hľadala vhodnú duševnú poruchu a jej odôvodnenie diagnózami, na ktoré som bola v minulosti liečená, nezdržala som sa výbuchu smiechu, nakoľko som presvedčená, že trpezlivosti a precíznosti ma vychovali práve choroby.

V dvadsiatke som mala za sebou šlahu operácií, skúsenosť s onkológiou a pred sebou perspektívu doživotného krivania. Životné ambície sa prispôbili fyzickým možnostiam, priority samočinne v rebríčku hodnôt popresúvali a nepodstatné veci automaticky odsunuli. Napokon, bol to jediný spôsob, ako sa vrátiť späť do normálneho života.

Po vážnom úraze v roku 1984 si akosi pán lekár špecialista nevšimol rozdrvené kosti... prikázal ošetrovateľovi naložiť na pravú nohu sadru a ľavú zabudol ošetriť. Po šiestich týždňoch moja pravá noha pripomínala skôr zovretú päť ako chodidlo a na ľavú sa nedalo riadne stupiť. Nasledoval kolotoč operácií, ktorý úspešne ukončil MUDr. Boris Majesky v čase, keď kosti napadnuté ne-

krózou a chondromatózou bol problém už zafixovať aj dézou. Rok od operácie opäť som stála na vlastných nohách a napriek poškodeným členkom s takmer nulovou hybnosťou verila som, že jedného dňa sa moja chôdza aspoň priblíži tej prirodzenej. Stovky hodín nácviku chôdze a pozorovanie chôdze zdravých ľudí neprinieslo požadovaný efekt, hoci ľavá noha bola doliečená takmer bez následkov. Po dlhých mesiacoch driny som sa dočítala, že základom správnej chôdze je predpoklad rovnakého pohybu oboch nôh. Prispôsobila som chôdzu zdravej nohy k chorej, čiže obmedzila som nadmerný pohyb kolien a dvíhanie nôh. Naučila som sa chodiť vzpriamene, takmer bez krívania.

Desiateho mája 1987 mi konečne ukončili práceneschopnosť a tešila som sa opäť do práce. Nie dlho, iba niekoľko hodín. V popoludňajších hodinách ma pre silné bolesti brucha museli operovať na ileus, pri ktorom zistili a museli odstrániť nádor na žalúdku, časť čriev. V priebehu niekoľkých hodín bol zo mňa onkologický pacient.

Môj život nepochybne zásadným spôsobom ovplyvnili choroby. Naučili ma trpezlivosti, vytrvalosti, precíznosti a odolávaniu dlhodobému stresu a odnaučili pripisovať materiálnym veciam väčší význam ako si zaslúžia.

bez šance...

Noc zo šestnásteho na sedemnásteho septembra 2013 patrila k najdlhším v mojom živote. Uvedomila som si, že proti sviniam nemám žiadnu šancu. Túžba zachovať si po zvyšok života zdravý rozum, bola v určitých momentoch silnejšia ako istota rodinného zázemia. Pocit bezpečia odišiel do nenávratna. Vedela som, že ak sa dostanem opäť do rúk policajtov, väzbe na psychiatrickej klinike pre odsúdených sa jednoducho nevyhnem. Jedinou schodnou cestou bol útek do cudziny, ktorý som tesne po zadržaní zavrhovala.

Stanislavová... odborný lekár znalec, psychiatier....

Na policajtov mám dlhé roky vyhranený názor, ale fakt, že na obmedzení mojej osobnej slobody a na mojom šikanovaní sa spolupodieľal odborný le-

kár, môj žalúdok stráviť nedokázal. Moja mama strávila celý profesijný život v tuberkulózne liečebni v Lefantovciach a čo i len pripustenie, že by nejaký lekár hoci z nedbalosti spôsobil ujmu pacientovi bolo nepredstaviteľné, nieto ešte úmyselne.

Popoludní sedemnásteho septembra, deň po vyšetrení, zavolala som súdnej znalkyni. MUDr. Stanislavovej presvedčená, že nemám uznesenie o jej pribratí do konania. Oznámila mi, že nevyšetrovala môj duševný stav, iba ma mala zdravotne vyšetriť a rozhodnúť, či je potrebné skúmanie duševného stavu obvinenej. Nezdržala som sa.

„Pani doktorka, nezávádzajte, mám pred sebou uznesenie o pribratí znalca údajne z jedenásteho deviaty 2013. Netárajte, mám kópiu uznesenia, ktorú vám včera podali operatívci, keď ma priviezli na znalecké skúmanie. Podľa uznesenia máte skúmať môj duševný stav a vyhotoviť znalecký posudok. Včera ste v rozpore so zákonom o súdnych znalcoch a znaleckej činnosti vyšetrovali duševný stav obvineného bez rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, bez upozornenia, že mám právo vyšetrenie odmietnuť.“

„Pani Teleki! Znalec z odvetvia psychiatrie vyšetruje duševný stav obvineného na základe uznesenia vyšetrovateľa bez rozhodnutia sudcu. Pri takomto skúmaní duševného stavu postačuje jeden znalec z odvetvia psychiatrie. V druhom prípade sa vyšetrenie duševného stavu obvineného vykonáva na základe uznesenia sudcu dvomi znalcami.“

Odpoveď MUDr. Stanislavová diskvalifikovala nielen ako lekára - znalca z odboru psychiatrie, ale predovšetkým ako človeka.

„Pani doktorka, lekár - psychiater ako znalec v prípade postavenia obvineného má a smie skúmať jeho duševný stav výlučne pri splnení právnych podmienok podľa § 148 ods. 1)ods.2) trestného poriadku, čiže duševný stav obvineného musia skúmať dvaja nezávislí znalci z odboru psychiatrie na základe rozhodnutia súdu.“

V telefóne zavládlo hrobové ticho.

Na otázku prečo ma neupozornila, že mám právo vyšetrenie odmietnuť, nereagovala.

„Pani Teleki, mám tu pacienta, zavoláme si neskôr.“

Stanislavová nemala pacienta, okamžite po skončení rozhovoru so mnou informovala Kovarčíka o obsahu rozhovoru a vzniknutom probléme.

MUDr. Stanislavovej som sa opätovne dovolala ráno osemnásteho septembra 2013. V čase telefonátu už mala veselá pani doktorka opravné uznesenie vydané JUDr. Kovarčíkom, podľa ktorého mala skúmať môj zdravotný stav. Po zverejnení textov - deň po psychiatrickom vyšetrení vydal nové uznesenie, v ktorom skúmanie duševného stavu nahradil skúmaním zdravotného stavu a pôvodné uznesenie nazval písárskou chybou. Samozrejme, uznesenie pani doktorke doručil osobne a mne zabudol zaslať.

Počas rozhovoru pani znalkyňa zdôrazňovala, že nechápe o akom vyšetrení duševného stavu hovorím. Tárala, že nechápe, ako som prišla na to, že má posudzovať, či som nebezpečná pre spoločnosť, či je potrebné liečiť moju psychickú poruchu ambulantne alebo je potrebná hospitalizácia v zariadení, pretože ona mala vyšetriť iba môj zdravotný stav.

Citovala som váženej psychiatricke z uznesenia o pribratí znalca a MUDr. Stanislavová ma presviedčala, že nechápe o čom hovorím.

Opätovne zaneprázdnená prácou v ambulancii, stanovila termín - nový termín vyšetrenia na piatok dvadsiateho septembra 2013...

„Urobíme vyšetrenie a budeme to mať z krku,“ ukončila hovor.

Musela som sa veľmi ovládať, aby som hviezde nešplechla do tváre, že zo mňa ani paranoika ani schyzofrenika - ako je dobrým zvykom robiť z obvineného v rámci úzkej spolupráce s Kovarčíkom - nevyrobí. Po troch telefonátoch som mala váženú pani doktorku zarađenú...

Hľadala som dôvody na zmenu v scenári. Spackaná kolúzna väzba, publikované texty? Potrebujú ošetriť vlastnú trestnú činnosť z pondelka šestnásteho? Nebodaj po rozhovore so mnou počestná pani MUDr. Stanislavová, zavolała JUDr. Kovarčíkovi, že som prekukla ich hru...? Možností bolo neúrekom!

konečne v obraze...

Do obrazu ma dostala fotokópia trestného spisu zaslaná mojim obhajcom popoludní 19.9.2013. Po zverejnení textov na blog. Pravda Kovarčík v priebehu niekoľkých hodín vyrobil a osobne doručil pani súdnej znalkyni nové uznesenie o pribratí znalca, podľa ktorého už nemala vyšetriť môj duševný stav, ale stav zdravotný. Jediným nedostatkom prepracovaného uznesenia bol dátum 17.9.2013. Drobný nedostatok však napovedal relatívne veľa nielen o úzkej spolupráci vyšetrovateľa, účasti súdnej znalkyne na trestnej činnosti, ale aj ich plytkosti a úbohosti.

V prvom momente som rozmýšľala nad tým, či Kovarčíkovi náhodou nepreplo. Podľa uznesenia psychiatricka pondelok, šestnásteho septembra 2013 neskúmala môj duševný stav podľa uznesenia, ktoré so mnou priniesli operatívci, ale na základe opravného uznesenia, vydaného 17.9.2013, ktoré jej vyšetrovateľ priniesol deň po vyšetrení!

V hlave mi prebehol rozhovor so znalkyňou. „Urobíme vyšetrenie...“ Pochopila som, že naplánovali nové vyšetrenie a novej verzii prispôbobi trestný spis. Po naštudovaní spisu som si uvedomila, že policajti sa rozhodli nevydarené predstavenie zopakovať a doviest' do úspešného konca štvrtok 20.9. 2013.

Markusek...

Novoupravená fotokópia spisu vyvolávala smiech cez slzy. Mládenci dorobili všetky záznamy, ktoré bolo potrebné mi predložiť na podpísanie pri mojom zadržaní. Moje absentujúce podpisy zdôvodnil v úradnom zázname riaditeľ kriminálnej polície Markusek: „Chovala sa ako zmyslov zbavená, s najväčšou pravdepodobnosťou bola pod vplyvom liekov.“

Nezabudol spomenúť môj telefonát, v ktorom som reagovala na pondelkové vyčítanie, kde som sa vyjadrila, že sa správali ako fašisti a darebák ako Kovarčík nepatrí do uniformy.

Fotokópia spisu bola absolútne skompromitujúca. Vymyslené údaje, falšované časy a chýbajúce záznamy o úkonoch, ktoré sa dali absolútne presne zreprodukovat' zo zápisnice, ktorú z mojich priebežných telefonátov diktoval manel na inšpekcii MVSР.

Pán Markusek chcel zo mňa pre zmenu vyrobiť toxikomana.

Výrazná zmena v pôvodnom scenári a nepredpokladaný odchod z policajného oddelenia spôsobil policajným géniom problémy, ktoré bolo potrebné odstrániť. Upraviť trestný spis podľa potreby nebolo jednoduché. Predsa len, odstrániť viac ako deväťdesiat strán písomnej výpovede obvinenej z trestného spisu, v dostatočnom množstve dopracovať množstvo nezmyselných úradných záznamov, vyžadovalo si úzku spoluprácu všetkých zainteresovaných na mojom celodennom šikanovaní. O eskorte na psychiatrickú ambulanciu a vykonaní psychiatrického vyšetrenia v spise nebola ani zmienka.

scenár takmer dokonalý...

Povrchná pani doktorka spokojná s novým uznesením zo sedemnásteho septembra, podľa ktorého má skúmať môj zdravotný stav, vykoná dvadsiateho vyšetrenie, rozhodne o mojej hospitalizácii na psychiatrickej klinike a bude po probléme. Platinovú expertku na stareckú demenciu ani v sne nenapadlo, že by som sa nedostavila do jej ambulancie, prípadne, že by mohol vzniknúť ešte nejaký problém.

Moja hlava však hovorila, že problémy iba začnú...

Na dvadsiateho septembra pripravili opätovne moje zadržanie. Zadržaním sa rozhodli zabrániť mi v svedeckej výpovedi na pojednávaní dvadsiateho šiesteho v spore Lackovič voči Markíze. Od Markízy žiadal Lackovič za poškodenie dobrého mena päťdesiat tisíc eur. Materiály na pojednávanie v Prievidzi som v tom čase pripravovala súbežne s prípravou na výsluch obvinenej v trestnom konaní voči mne.

Rozum jednoducho odmietal prijať do neba volajúce klamstvá obsiahnuté v žalobe voči TV Markíza, spracovanej advokátom JUDr. Legérsnym, manželom JUDr. Legérskej sudkyne Krajského súdu Trenčín. Navyše v tom období som mala fotokópiu žaloby, takže nebol problém spolu s listinami jednotlivé body žaloby nezakladajúce sa na pravde vyvrátiť. Päťdesiatitisícový podvod pripravený JUDr. Legérsnym za odmenu advokáta predstavujúcu viac ako šesťdesiat tisíc, napadol do agendy sudkyne Kohútovej z Okresného súdu v Prievidzi. Jediný problém bola moja svedecká výpoveď a listiny, súvisiace s dvoma trestnými konaniami. Nebolo potrebné dlhých úvah odkiaľ vietor fúka.

Ráno 20. septembra 2013 som zavolała MUDr. Stanislavovej, že sa na vyšetrenie nedostavím, respektíve dostavím, ak bude pribraná do konania v súlade so zákonom, uznesením sudcu pre prípravné konanie, nakoľko nie som ochotná podieľať sa na legalizovaní jej a Kováčikovej trestnej činnosti a mailom som jej zaslala list.

na svoju česť a svedomie...

Vo svojom vnútri som sa pokúšala ospravedlniť jej konanie, ale hlava hovorila, že MUDr. Stanislavová v zmysle zákona č. 382/2004 Z.z. § 5 ods. 7 o súdnych znalcoch slúbila na svoju česť a svedomie, že pri výkone svojej činnosti bude dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a morálne a etické zásady výkonu tejto činnosti, že svoju činnosť bude vykonávať osobne, nestranne a nezaujato podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia, bude plne využívať všetky svoje odborné znalosti a zachová mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa pri výkone činnosti dozvedela.“

Stanislavová bola povinná dodržiavať všetky zákony, včítane tých zákonných úprav, na základe ktorých mohla byť pribraná ako znalec na zhotovenie posudku. V mojom prípade obsah a podmienky posudku absolútne spĺňali úpravu podľa §148 Trestného poriadku a to pani znalkyňa pri svojej praxi už určite vedela. Je to súčasť školenia a skúšky každého znalca z tejto oblasti. Nemala právo podrobiť ma znaleckému skúmaniu!

Uznesenie mala vrátiť od stola s jednoduchým odôvodnením, že je lekárka špecialistka, preto zdravotný stav podľa § 142 TP ako znalec z oblasti psychiatrie nemôže skúmať. Pre vykonanie úkonov, ktoré boli v bodoch 1 až 3 uznesenia bol potrebný podľa § 148 ods. 1),2) trestného poriadku príkaz sudcu - ktorý nedostala - a nebol uvedený v záhlaví uznesenia o jej pribratí.

Mala to urobiť rutinne, ihneď ako ma k nej s uznesením a vyšetrovacím spisom priviezli. Nesmela pristúpiť k vyšetrovaniu môjho duševného stavu, lebo z jej strany sa jednalo o poučenie a znalú osobu, ktorá pozná právne podmienky výkonu funkcie znalca. Uznesenie o jej pribratí do konania nemalo náležitosti a podľa platnej právnej úpravy bolo nezákonné.

Zvyšok víkendu som myslela na Stanislavovú, prečítala väčšinu jej textov zve-

rejnených na webe. Jeden z nich o hodnote človeka budem mať pred sebou po zvyšok života. Začínal slovami... život žiadneho človeka nie je márný“.

Môj život pre pani doktorku, viazanú Hippokratovou prísahou, mal cenu jedného znaleckého posudku, respektíve cenu odmeny znalca. Nikdy som o sebe nemala vysokú mienku, ale stanoviť moju hodnotu na štvornásobok minimálnej mzdy mi dvíhalo adrenalín aj žalúdok.

nová tvár zneužívania psychiatrie...

Pondelok 23. septembra 2013 od skorého rána som prepisovala zvukový záznam zo psychiatrického vyšetrenia a okrem textu vnímala chladnokrvnosť, s akou Stanislavová viedla časť rozhovoru súvisiaceho s dvomi konaniami vedenými v jednej trestnej veci. Zároveň som si opakovane prehrávala komunikáciu s MUDr. Stanislavovou v nasledujúcich dňoch po psychiatrickom vyšetrení. Z rozhovorov priam mrazilo!

Postupne mi dochádzalo, že pani doktorka je bezcharakterná mrcha, ktorá nebude mať problém uviesť do posudku, že trpím predstavami a potvrdí vznesené obvinenie v časti, v ktorej som si podľa Kovarčíka vyfabulovala predstavu o dvoch trestných konaniach v jednej trestnej veci.

„Nie, nie... Stanislavová sa na mne nevyšpiní“... povedala som si viac - menej pre seba a o pár hodín zverejnila som na blog.sme.sk text „Nová tvár zneužívania psychiatrie.“

Môj prvý pokus na blogu sme bol zároveň posledným pokusom zastaviť súdnu znalkyňu vyšetrovateľa a prokurátorku.

Keď znalkyňa z diskusie k blogu zistila, že mám zvukový záznam z vyšetrenia a pôvodné uznesenie vyšetrovateľa, podľa ktorého mala klinicky vyšetriť môj duševný stav a vyhotoviť znalecký posudok, ako aj uznesenie dodatočne vyrobené, na základe dispozičného práva - požiadala vyšetrovateľa o vylúčenie z konania pre svoju vlastnú zaujatosť.

Po zverejnení textu som mala zmiešané pocity. Trápilo ma svedomie a kládla si otázku, či nepostačovalo v texte uviesť - znalkyňa z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatrie - avšak po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými v ži-

adosti o jej vylúčenie, som stratila nielen výčitky svedomia, ale aj posledné ilúzie o počestnej pani doktorke.

Vylúčenie odôvodnila klamstvami, že som odmietla spolupracovať a z dôvodu mojich verbálnych útokov na jej osobu je tak na mňa nahnevaná, že by nedokázala vypracovať objektívny znalecký posudok.

Počas dvojhodinového psychiatrického vyšetrenia som odpovedala na všetky otázky.

Moja komunikácia so znalkyňou po absolvovaní psychiatrického vyšetrenia sa týkala výhradne vysvetlenia si pojmov, že v prípade znalca psychiara, klinické vyšetrenie bývalých a súčasných duševných chorôb a duševných porúch, je vyšetrením za účelom vydania nálezu, ktorý hovorí o duševnom stave integrujúcej choroby a poruchy.

Môj list zaslaný MUDr. Stanislavovej mailom bol skôr apelom na svedomie pani doktorky ako verbálnym útokom.

Nečudovala som sa hnevu doktorky, keď zistila, že mám zvukový záznam z vyšetrenia a uznesenia o pribratí znalca. Zvukové záznamy z komunikácie so Stanislavovou neboli zhotovené na jej diskreditáciu, ako usudzovala, ale na moju ochranu. Predpokladala som totiž, že po prevalení - akým spôsobom realizovala v rozpore so zákonom znalecké vyšetrenie - pani psychiatrička neprizná, že vyšetrenie vykonala.

Do úvahy pripadala aj druhá možnosť, že posudok nebude zodpovedať môjmu skutočnému zdravotnému stavu v čase vyšetrenia a preukázať, akým spôsobom bolo vyšetrenie prevedené, bude možné iba použitím zvukového záznamu.

Pravdou bolo iba to, že nemala v pláne objektívny posudok vypracovať, čo vyplývalo z jej následného konania. Posledná veta žiadosti o vylúčenie o tom, ako zvažuje podať na mňa trestné oznámenie, bola zmesou urazenej pýchy, vzdoru a poniženia.

hrdé vyhlásenie pre Sme...

Stanislavová, ktorá nepredpokladala, že redakcia denníka Sme disponuje pôvodným uznesením, podľa ktorého v deň môjho predvedenia mala skúmať môj duševný stav, obnažila v stanovisku k znaleckému skúmaniu v plnej paráde nekonečnú drzosť a hlúposť :

„Zákon som neporušila, príkaz sudcu treba pri posudku duševného stavu. Ja som robila posudok zdravotného stavu a to je rozdiel,“ vyhlásila MUDr. Stanislavová po psychiatrickom vyšetrení, niekoľko dní po kozmetickej úprave uznesenia o pribratí znalca, keď pôvodné uznesenie na skúmanie duševného stavu pozmenili na skúmanie zdravotného stavu.

Môže pacient veriť lekárovi, ktorý hodnotu predvedenej osoby stanoví cenou znaleckého posudku? Koľko posudkov duševného stavu na obvinených vypracovala bez rozhodnutia súdu? Nebodaj trpí pani MUDr. Stanislavová schizofréniou, hrá sa na obvodného lekára a vydáva posudky o zdravotnom stave?

Trestnú činnosť MUDr. Stanislavovej ošetrila dozorujúca prokurátorka Adamovičová uznesením o zrušení uznesenia o pribratí Stanislavovej do konania. Potvrdila tým ale aj nezákonný postup vyšetrovateľa, ktorého činnosť mala dozorovať a s ktorým to pribratie spoločne pripravili. Pribratie znalkyne podľa Adamovičovej bolo neopodstatnené, výstup z vyšetrenia absentoval a psychiatrické vyšetrenie vlastne nebolo. Nebyť slaboduchého vyjadrenia Stanislavovej pre Sme a jej žiadosť o vylúčenie z konania, možno o niekoľko mesiacov by nebolo pravdou, že som niekedy v psychiatrickej ambulancii na Záporožskej 12, v Bratislave - Petržalke niekedy vôbec bola.

MUDr. Stanislavová vedela vyhodnotiť okolnosti. Vedela, že obsah a význam uznesenia o jej pribratí smeroval k lekárskeму úkonu, ktorý v prípade obvinenej vyžadoval príkaz sudcu. Vo veci vykonala klinické vyšetrenie, čo potvrdilo niekoľko psychiatrov, ktorí si nahrávku z vyšetrenia vypočuli. Pokračovať v nezákonnom postupe by bolo sebazničujúce. Po prevalení škandálu rozhodla sa Stanislavová chrániť samu seba.

Výraz - zneužitie psychiatrie - som v predchádzajúcom období mala fixovaný na nacistov počas druhej svetovej vojny, s päťdesiatimi rokmi minulého storočia, a politickými oponentmi v komunistických väzniciach. Neskoršie reakcie na moje blogy a množstvo príbehov a tragických koncov však ukázali, že

žijeme v dobe inkvizície a psychiatria je nástrojom skorumpovanej justície aj dnes.

Dvadsať päť rokov po páde komunistov ma lekárka išla zničiť cestou psychiatrie s dvomi mladými ľuďmi, ktorí v čase pádu komunistov boli deťmi... bol to hrozný pocit!

psychológ - sexuológ v akcii...

Kovarčíka, tlačeneho nadriadenými do nezákonných zákrokov, v poradí piaty text o jeho "geniálnych rozhodnutiach" vytočil do nepričetnosti a deň po jeho zverejnení pribral do konania ďalšieho znalca.

Po zlyhaní odborníčky na alkoholizmus, toxikomániu a stareckú demenciu mal skúmať môj duševný stav psychológ, sexuológ Kešického, ktorému uznesenie doručil osobne v deň vydania. Netuším, či z časovej tiesne alebo iných vážnych dôvodov „majúcich vplyv na konanie“ mne ako obvinenej, a môjmu právnenému zástupcovi uznesenie doručené nebolo.

Kešický po prevzatí uznesenia mi autoritatívne v telefóne oznámil, že sa mám k nemu dostaviť na preskúmanie duševného stavu, lebo bol pribratý ako súdny znalec vyšetrovateľom JUDr. Kovarčíkom. Kládla som si otázku, či odborník na pamäť zabudol na náš rozhovor!

Aby som si uvedomila, že práve som dotelefonovala s polobohom so znaleckou pečiatkou, nezabudol svoju bohorovnosť zdôrazniť zaslaním mailu :

„Dobry den prajem, uznesenim vysetrovateľa OR PZ Bratislava IV. z dna 24. 9. 2013 som bol pribraty ako sudny znalec v odbore psychologia pre psychologicke vysetrenie Vasej osoby vo veci trestneho stihania voci Vasej osobe. Tymto Vas vyzyvam k vyjadreniu, kedy sa dostavite k psychologickemu vysetreniu do Bratislavy. Ostavam s uctou Dr. Kešický.“ Kešický nemusel zdôrazňovať, že je dr...., na to mi stačilo pár viet v telefóne a zaslaný mail bez diakritiky.

Zrejme ani nečítal poučenie o sťažnosti. Kešickému evidentne nič nehovorila lehota na podanie sťažnosti, vplyv doručenia na právoplatnosť uznesenia a jeho možnú vykonateľnosť a ani povinnosti vyšetrovateľa doručiť

uznesenie všetkým účastníkom konania. Nehovoriac o mieste výkonu znaleckej činnosti.

Človek s tromi akademickými titulmi môže byť celkom právnický laik, ale praktizujúci súdny znalec z oblasti psychológie, by mal poznať zákon o súdnych znalcoch, keďže súdny znalec skladá sľub, kde sa zaväzuje dodržiavať zákony.

Jedinou relevantnou informáciou z mailu pána Kešického pre mňa bolo iba to, že za tri mesiace od nášho prvého rozhovoru na rozkaz celkom osprostel.

Nevedela som si predstaviť, že by môj intelekt skúmal človek ako Kešický, ktorý nie je schopný ani predvolanie zaslať v súlade so zákonom, má zjavné problémy so špecifikovaním účastníkov konania, nerozlišuje postavenie medzi svedkom a obvineným a na internetovom portáli prezentuje, že zabezpečuje psychiatrické posudky v spolupráci s MUDr. Andriem, čo je nonsens, nakoľko znalec, ak je pribratý na vykonanie a vypracovanie posudku, musí to urobiť sám a osobne.

Skúmanie duševného zdravia klinickým psychiatrickým vyšetrením zo zákona vykonáva lekár. Psychiater. Túto povinnosť na psychiatra nemôže preniesť pribratý znalec psychológ. A keďže nie je lekárom ani sám to nemôže vykonať. Bola som v procesnom postavení obvinenej a skúmanie duševného stavu vyžadovalo postup v zmysle § 148 Trestného poriadku, čiže znalec mal byť pribratý rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie.

RNDr. Mgr. Kešický nebol znalcom psychiatrom, nebol lekárom, a preto na skúmanie otázky vymedzenej znalcovi z odvetvia psychiatrie nemohol byť zo zákona ani pribratý, ale to Kovarčík nepochybne vedel. Opakovanie môže byť matkou múdrosti, ale v mojom prípade bolo dôkazom o úmysle vyšetrovateľa opakovane a vedome sa vyhnúť procesnému postupu, stanoveného pre obvinenú podľa § 148 a vyvíjať na mňa psychický nátlak počas vyšetrovania od obmedzovania osobnej slobody až po zneužitie tretích osôb.

Môj názor na pribratie znalca som vo večerných hodinách odprezentovala v texte - Môj duševný stav sa stáva problémom matematicko - fyzikálnym - s predpokladom, že inteligent Kovarčík pochopí, že každá kravina, ktorú vyvedie bude prepraná v médiách.

Uvedomí si, že ma nezničí cestou psychiatrie ani sám, ani s pomocou znalcov

z odboru psychiatrie a dokonca ani s pomocou prokurátora JUDr. Šramku, ktorý bol školiteľom znalcov psychiatrov a zároveň dozorovým prokurátorom trestného spisu vedeného voči mne.

Hold - nepochopil, respektíve nepochopili jeho bohorovnní nadriadení!

upratovanie...

Po prevalení sa škandálu s nezákonným zadržaním a zneužitím psychiatrie rozhodlo sa vedenie polície pre urýchlené zametanie kauzy pod koberec systémom fungujúcim roky. Pribrzdení nadriadení Kovarčíkovi nariadili odstrániť zo spisu väčšinu listín napadnutých od sporného výsluchu deviateho septembra 2013, ako aj listiny z druhého trestného konania. Dementi si neuvedomili, že napriek odstráneniu množstva listín ponechali v spise právoplatný rozsudok, v ktorom je zhrnuté celé jedenástročné trestné konanie, zastavené odôvodnením porušenia zásady nie dvakrát v tej istej veci, čiže prekážkou ne bis in idem.

Vyšetrovateľ inšpekcie ministra vnútra Ing. Svetko dostal od svojho nadriadeného pokyn odmietnuť môj podnet na Kovarčíka a pre médiá vydali stanovisko :

„Dňa šestnásteho októbra 2013 bol príslušníkmi policajného zboru vykonaný úkon v zmysle trestného poriadku, pri vykonaní ktorého boli použité donucovacie prostriedky podľa zákona NR SR o Policajnom zbore. Použitie donucovacích prostriedkov bolo príslušným nadriadeným vyhodnotené ako zákonné a primerané. K jednotlivým úkonom trestného konania sa v súčasnosti vyjadrovať nebudeme.“

Vyjadrenie Krajského riaditeľstva k zákroku zo dňa 16.9.2013 som považovala za prvoaprílový žart. Pravdou síce je, že policajt má právo v zmysle § 120 trestného poriadku zadržať obvineného bez predvolania, ale iba v prípade, že nemá trvalé bydlisko, nezdržiava sa na uvedenej adrese, alebo nepreberá poštu. V zmysle zákona postupnosť krokov je vždy nadväzujúca na neúspešnosť riadne vykonaného predvolania, ktoré mi zabudli zaslať.

Vyjadrenie o vykonávaní úkonov bolo bohapustým klamstvom, pretože okrem jedného predvolania na úkon nebolo zaslané žiadne predvolanie a pokus

o predvedenie bol nezákonný, nakoľko bol vykonaný v rozpore s trestným poriadkom.

Zamlčať pred verejnosťou, o aký účel sa jedná kamuflážou, že sa vykonávajú procesné úkony, boli schovávačkou pod zámienkou zachovania služobného tajomstva. Lož sa stala nástrojom šikanovania, ktorú mala servírovať hovorkyňa. Útočiť na slečnu Považanovú bolo zbytočné. Geniálny výstup pripravili ľudia z vedenia a hovorkyňa Považanová bola osobou poverenou nezmysly iba podsunúť verejnosti.

Evidentne spokojní „predstavitelia moci“ nepredpokladali, že ich čaká týždeň mediálnej slávy a popularity zrovnateľnej s „Kleopatrou z Turca.“

Kovarčík mal v pláne vyrobiť zo mňa nepričítanú, ja z neho celebritu. Pondelok, trinásteho októbra 2013, som prostredníctvom blogu zhodnotila policajný zákrok v texte „Keď orgán falšuje“ a poukázala na všetky nezákonnosti realizované Kovarčíkom od vznesenia obvinenia.

V stredu pätnásteho októbra uverejnil týždenník Plus 7 dní text Ľudky Lacovej „Ako za komunistov“ a to ešte Kovarčík netušil, že v sobotu bude uverejnený rozhovor Karola Sudora so mnou...

rozhovor so Sudorom...

V októbri 2013 ma kontaktoval Karol Sudor s ponukou na rozhovor. Pred Sudorovou profesionalitou som mala neskutočný rešpekt. Jediné, čo som nedokázala spracovať bol fakt, že mám poskytnúť rozhovor denníku, ktorý významným spôsobom preferuje Lipšicovu novozaloženú stranu a mnohokrát obhajuje nezmyselné kroky pravice.

Ponuku som prijala. Prvýkrát som mala pred sebou novinára, ktorý má vec naštudovanú do detailov, podobne ako zákony súvisiace s trestnými konaniami. Otázky kladol k veci. Mala som pred sebou profesionála, ktorý presne a správne vyhodnotil okolnosti, o ktorých sme nehovorili. Neviem, či vôbec v predchádzajúcom období som mala rešpekt pred novinárom. Možno práve preto niektoré otázky vyvolali na tvári úsmev, na niektoré som nedokázala odpovedať a na mnohé som odpovedala inak, ako sa očakávalo a možno práve preto som zostala v nemom úžase z prvej vety z popisu mojej osoby. “

Hovoril som s viacerými ľuďmi z Považia. Počul som aj názory, že táto pani je blázon.“

Po tejto vete som sa snažila vybaviť si čo len jedného človeka z Považia, s ktorým som komunikovala. Hold - nespomenula som si!

K Považskej Bystrici som nemala žiadny vzťah, s manželom sme s nikým neudržiavali kontakty. Za desať rokov života v tomto meste nebola som s manželom a ani sama na žiadnej spoločenskej udalosti a jediná osoba, s ktorou som sa stýkala bola pani Leszayová, ktorá doučovala môjho syna a pripravovala ho na prijímacie pohovory na gymnázium a naša ekonómka Janka. Celé tie roky sme s manželom nepocítili potrebu s niekým byť v kontakte.

Predstava výkonu novinárskej práce spočíva v stretávaní sa s veľkým množstvom ľudí, ibaže všetky moje texty vychádzali z podkladov prejednávanych na zasadnutiach mestského zastupiteľstva. Poslanci mi zanechali materiál na recepcii hotela, v ktorom sme s manželom bývali a ja som z hodnoverného materiálu urobila výstup pre Aspekt. Paradoxne väčšinu poslancov som nepoznala ani po mene, poznali sa s manželom a často aj odkazy nechávali u manžela.

Pri slovnom spojení - či je blázon, neviem... som sa nevedela zbaviť pocitu, že cieľom rozhovoru bolo vytvoriť o mne obraz psychicky narušenej osoby a odprezentovať ma ako psychiatrického pacienta. V konečnom dôsledku v tom období aj mnohým počestným novinárom a ikonám novembra 89 pôsobiacim v mienkotvorných médiách a neskôr v treťom sektore, by nepochybne môj obraz psychicky narušenej vyhovoval.

Od roku 2000 kedy konanie začalo, som oslovila všetkých novinárov s imidžom moralistov a bojovníkov za slobodu prejavu a tlače a ochrancov ľudských práv. Teplé fleky a zbabelosť im nedovolili nedovolili o kauze sa čo i len zmieniť. Sudor nemusel merať cestu na Považie, všetkých dobre informovaných mal v bezprostrednej blízkosti.

Hovorili sme spolu približne tri hodiny. Rozoberali sme kauzu od začiatku po vznesenie posledného obvinenia. Množstvo Sudorových otázok súvisiacich s konaniami vyvolávalo úsmev, podobne ako otázky týkajúce sa poškodenia zdravia mojej mamy, tlačili a vždy budú vtlačať do očí slzy.

S odstupom času sa nad tou vetou zasmejem, ale po zverejnení textu som

uvažovala, prečo bolo potrebné spochybniť ma ako osobu hneď v úvode rozhovoru.

Nevedela som si vysvetliť najmä dedukciu, že pôsobím ako človek duševne chorý.

Môj hlasový rozsah je po operačnom zásahu na hlasivkách obmedzený na rozsah desatiny oktávy, neintonujem. Zvyšovanie a znižovanie hlasu neprichádza do úvahy. Kto ma pozná vie, že môj prejav pôsobí monotónne. Zo zásady pri verbálnej komunikácii negestikulujem, ľudí s neprimeranou neverbálnou komunikáciou som nikdy nepovažovala za dôveryhodných a vždy ma rozčuľovali. Moju mimiku tváre do značnej miery ovplyvňuje zablokovaná pravá strana tváre, ale predsa len polemizovať v úvode rozhovoru o tom, či som blázon, som považovala za slušne povedané nemiestne.

Nech bolo akokoľvek, Sudor bol predovšetkým prvým novinárom, ktorý si uvedomil, že mám iba jednu možnosť: zverejniť - podľa mnohých vedro - a podľa mňa nepatrnú časť splaškov. Bol prvý novinár, ktorý pochopil, že som nezaložila blog a neposkytujem rozhovor na prezentáciu svojho ega, ale zo strachu o vlastný život. Právo verejnosti na to čo sa v spoločnosti deje a ako sú porušované základné ľudské práva vtedy neboli ani témou.

Pri odchode mi povedal, že keby sa jemu prihodilo to, čo mne, asi by sa zbláznil. Povedala som mu, že nezbláznil, hľadal by z toho svrabu cestu von. Do rozhovoru uviedol, že by nepôsobil inak.

Na poslednú moju odpoveď spomínam s úsmevom. „Keď sa toto skončí, sťahujem sa do zahraničia. Žiť tu naozaj neostanem.“

Odchádzala som od Sudora a manželovi som povedala, že som zle formulovala poslednú odpoveď. „A ako to malo byť?“

„Sťahujem sa do zahraničia, aby sa to skončilo.“

„Jani, rozhovor má byť uverejnený v sobotu... dobre si to sformulovala...“

V rozhovore odznelo niekoľko vyjadrení, z ktorých časť nebola zverejnená, a ktoré evidentne štandardne človek v pozícii obvineného z úst nevypustí... na kriminálnej polícii som bola naposledy.... budú to musieť zastaviť od stola...

Všetky moje vyjadrenia pôsobiace v tom okamihu ako choré, som do bodky

ustála. V deň násilného predvedenia som bola na kriminálnej polícii posledný raz. Konanie zastavili od stola. O niekoľko mesiacov, ale vtedy už som na Slovensku nebola.

Po prečítaní rozhovoru som sama seba uspokojila tým, že ten rozhovor bol nutným zlom a v konečnom dôsledku rozhovor nebol o úvodnej formulácii, ale o závažnej trestnej činnosti brachiálnych zločiek. V tom období som bola rozhodnutá viesť trestné konanie cez blog. sme.

Rozhovor pre denník Sme ako aj polemiky v diskusiách či som normálna, akosi vyšumeli po publikovaní niekoľkých príspevkov a ja som skôr hodnotila pozitíva, spojené s jeho publikovaním.

Reakciou na texty bolo ďalšie predvolanie na psychiatrické vyšetrenie.

Pat a Mat...

Na mediálne výstupy súvisiace s konaním Kovarčík reagoval pribratím ďalšieho znalca do konania MUDr. Andrého. Vraj, keď chcem dvoch znalcov, budú dvaja. Osemnásteho októbra 2013 ma páni znalci predvolali, aby som sa dostavila dvadsiateho štvrtého októbra 2013 na Psychiatrickú kliniku Univerzitnej nemocnice v Bratislave za účelom vyšetrenia. Pohľad na listinu zaslanú Kešickým a Andréom vyvolával vážne pochybnosti nielen o ich charaktere a morálke, ale i o duševnom zdraví. Predvolanie vyvolávalo pocit, že môj duševný stav budú posudzovať rozprávkoví zmätkovia - Pat a Mat.

znalec špecialista André...

Pomyslenie, že na mojej psychickej likvidácii sa podieľa lekár, ktorý skladal Hippokratovu prísahu, primár psychiatrickej kliniky Univerzitnej nemocnice, dlhoročný súdny znalec - vyvolávalo hrôzu...

Dlhoročný znalec z oblasti psychiatrie nemôže predsa nevedieť, že na skúmanie duševného stavu je potrebné rozhodnutie súdu. O Andréom kolegovia hovorili s rešpektom, na rozdiel od Kešického, považovaného v prostredí, v ktorej pôsobil - za darebáka a karieristu. Niektorí nechápali, ako môže spolupracovať s Kešickým.

„Predvolanie“ opäť nemalo potrebné formálne náležitosti pre doručenie a pre mňa z neho nevyplývala žiadna povinnosť. Nebola som poučená o tom, že predvolanie slúži ako potvrdenie pre uvoľnenie z pracovného pomeru, neobsahovalo poučenie o náhrade mzdy a cestovného a poučenie o následkoch podľa priestupkového zákona, prípadne finančného postihu.

Z jeho obsahu naopak vyplývalo, že v zastúpení MUDr. Andrého vystupuje Kešický ako ďalší znalec, pričom zákon o znalcoch vylučuje, aby znalecký úkon vykonal znalec inak než samostatne a vo vlastnom mene. Vykonal úkonu, kde môj duševný stav bez rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie mal skúmať znalec psychológ, zastúpený znalcom psychiatrom, bol v priamom rozpore s ustanovením § 148 Trestného poriadku. Navyše - na predvolaní bol iba podpis Kešického a zastúpený MUDr. André sa nepreukázal splnomocnením pre jeho zastupovanie. Zastupovanie znalca lekára z oblasti psychiatrie nemôže vykonávať psychológ nielen kvôli zákonu o znalcoch, ale aj preto, že nie je lekárom. Samozrejme, MUDr. Andrého podpis ani znalecká pečiatka neboli súčasťou žiadnej listiny zaslanej Kešickým. Kešický nemal odvahu ani jednu listinu opatriť ani vlastnou pečiatkou.

Predvolanie mi páni nezaslali ako znalci. Neuviedli adresu, zapísanú v zozname znalcov a predvolanie pre istotu neopatrili ani pečiatkou súdneho znalca. Neuviedli ani žiadnu povinnosť vyplývajúcu z uznesenia vyšetrovateľa, ani dátum vydania uznesenia.

skúška mojej blbosti...

Paradoxne z uznesenia o pribratí znalcov zo dňa dvadsiateho štvrtého septembra 2013 nevyplývala pre mňa žiadna povinnosť, ktorú by som mala vykonať, strpieť a žiadne poučenie, obdobne ako z uznesenia MUDr. Andrého zo dňa dvadsiateho siedmeho septembra 2013, z ktorého tiež žiadna povinnosť nevyplývala. Z uznesenia mne, ani jemu nevyplýval rozsah oprávnenia pre poskytnutie súčinnosti, formy, rozsahu, miesta a spôsobu znaleckého dokazovania.

Listinu bolo možné hodnotiť iba ako privátnu listinu psychológa s neznalosťou právneho prostredia, kompetencie znalca a vyšetrovateľa s reprodukovateľnými nedostatkami, ktoré vyplývali z požiadavky vyšetrovateľa a nedostatkov samotného uznesenia, ktorým boli Kešický a André pribratí. Vyšetrovanie

môjho stavu psychológom, psychiatrom proti mojej vôli som považovala za mimoriadne vážny zásah do mojich osobnostných práv, ústavných práv a v priamom rozpore s Medzinárodným dohovorom o ľudských právach, takže som nemohla pripustiť, aby bolo vykonané v rozpore so zákonom bez rozhodnutia súdu a účasti rodinného príslušníka.

Upozornila som Kešického, že na takomto postupe mám protichodný záujem, lebo ma hlboko poškodzuje na mojich právach, vyšetrenia sa nezúčastním a v prípade potreby uplatním všetky právne dostupné sankcie vrátane majetkovej a nemajetkovej satisfakcie doma ako aj u zahraničných orgánov zabezpečujúcich ľudské práva.

To že medzitým dala odfoťiť na jeho pracovisku jeho menovku a informáciu na webe kde vystupoval ako odborný lekár - som nechala bez následkov a vyhodnotila ako marketingový ťah pre hlupákov.

výsluch na inšpekcii ministra vnútra...

Šestnásteho októbra 2013 som bola predvolaná na Inšpekciu Ministra vnútra za účelom svedeckej výpovede vo veci môjho zadržania Kovarčíkom. Situácia ako vystrihnutá z francúzskej komédie.

Nechápem, o čo Vám ide... Kovarčík postupoval štandardne, ako som v podobných prípadoch postupoval aj ja... hrdo prehlásil vyšetrovateľ Svetko.

„Pán vyšetrovateľ, to mi chcete povedať, že bez rozhodnutia súdu eskortujete obvinených po psychiatroch?“ spýtala som sa opatrne...

„Samozrejme“... Uf, nie je nad to, keď sa orgán vydará! Slogan, ktorý v situáciách, keď nezákonnosť bola prezentovaná ako samozrejmosť, používali chalani počas mojej ochrany zvyčajne vtedy, keď ich nadriadený Dický tlačil do nezmyslov bez opory v zákone.

„Vlastne všetko pri podaní podnetu povedal manžel a Váš výsluch je bezpredmetný...“ skonštatoval akoby mimochodom Svetko.

Od začiatku bolo jasné „orgán“ nevyšetrí nič a jeho jedinou povinnosťou je upratať treštnú činnosť Kovarčíka.

Doplnila som do spisu listiny, ktoré som považovala za potrebné doplniť, capko ich s nevôľou zažurnalizoval a môj výsluch rázne ukončil.

so štátnou mocou sa bojovať nedá...

Posledné stretnutie s mojím vtedajším advokátom bolo zároveň jedným z najväčších sklamaní v mojom živote. “

So štátnou mocou sa bojovať nedá... je potrebné dohodnúť termín a absolvovať psychiatrické vyšetrenie,“ nezmohla som sa na slovo a po tvári mi stekali slzy. Túžila som rýchlo ukončiť monológ a dostať sa na čerstvý vzduch.

Nielenže som pochopila, že som ostala sama, ale som si uvedomila, že početnú presilu sfanatizovaných debilov dokážem zvládnuť jediným spôsobom... spoza hraníc.

Strata dôvery v advokáta, ktorý ma zastupoval niekoľko rokov v druhom trestnom konaní, bola najtvrdším úderom po vznesení tretieho trestného konania.

Štátna moc pre mňa nikdy nebola autoritou, záujmy niekoľkých hlupákov prezentujúcich sa ako štátna moc a ďalších zopár skorumpovaných policajtov a prokurátorov, plniacich ich pokyny, v príkrom rozpore s právnym poriadkom a ústavou, nemôžu predstavovať silu, ktorá bude občana likvidovať a on bude svinstvá dementov tolerovať.

neznámy...

Postupnú snahu zabudnúť na dobré rady môjho obhajcu, a rozhodovanie o ďalšom postupe, prerušil telefonát z neznámeho čísla. Hlas v telefóne ma upozornil, že sa rozhodli liečiť ma na paranoju a zdôraznil, že vo vlastnom záujme mám opustiť Slovensko, pretože v najbližších dňoch budem zadržaná. „odíďte, prosím Vás odíďte...“ Poslednú ranu som takmer nerozdýchala.

paranoja...

Výraz paranoja mi totálne nič nehovoril, vedela som iba to, že sa jedná o psychickú poruchu, v prvom momente som nedokázala ani dedukovať prečo vybrali práve paranoju. Samotný výber diagnózy som pochopila oboznámením sa s článkom pána psychológa Doc. Mgr. Antona Heretika, PhD. z katedry psychológie FFUK v Bratislave a z textov psychiatrov publikovaných na webe.

Paranoja je príznak rôznych psychických porúch. Psychiatria paranoidného človeka vysvetľuje tak, že má extrémny, neprimeraný pocit toho, že druhí ľudia, okolie či spoločnosť mu robia naschvál, snažia sa ho zničiť a poškodiť.

Čo je paradox, paranoja sa nedá liečiť. Podľa článkov, väčšinou sa jedná o ľudí, ktorí pôsobia normálne, respektíve nie sú ničím výnimočným. Psychológ tiež upozornil, že na to, aby sa liečiť museli, museli by pod vplyvom svojho ochorenia páchať trestné činy, či ohrozovať seba alebo druhých. Pán Heretik ako príklad uviedol, že niekto má súdny spor, ktorý je reálny, no on je presvedčený o tom, že súdy sú na strane toho druhého a spolu sa akosi dohodli. Dá sa však odvíjať od toho, že človek si všetko prepája, všetci mu robia zle, celý svet je zlý a paranoické symptómy sa stávajú súčasťou jeho života.“

Podľa psychológa Heretika občas býva jasné, že človeku sa stalo nejaké príkorie, ale to, čo z toho vyvodil alebo ako sa začal správať a vnímať svet, je neprimerané a paranoja nemusí mať príčinu. Veľmi čitateľná paranoja sa môže prejaviť aj pri schizofrénii.

Ešte, že som pri čítaní textov o paranoji sedela. Pochopila som v prvom rade prečo bolo potrebné mi vzniesť obvinenie zo skutku, ktorý som evidentne nespáchala. Pochopila som prečo ma museli zatknúť na základe klamstva, že nepreberám poštu a eskortovať k psychiatrické, ktorá v zmysle uznesenia mala posúdiť, či je môj pobyt na slobode nebezpečný pre okolie a spoločnosť bez rozhodnutia súdu...

MUDr. Stanislavová mala stanoviť diagnózu. Pochopila som, že liečba prebieha podávaním psychofarmák na diagnózu schizofrénia... pochopila som, že môj čas na Slovensku sa kráti. Posledná iskrička nádeje zhasla o niekoľko dní.

Nechápala som iba jedinú vec, ako mi chcú preukázať, že konanie v trestnej veci (vedené od roku 2000, zastavené v roku 2011 z dôvodu ne bis in idem, čiže nie dvakrát v tej istej veci) som si vymyslela.

návšteva...

Dvadsiateho druhého októbra som ako zvyčajne predpoludním pracovala, keď do mojej predajne vstúpili dvaja policajti v civile, ktorí vraj z vlastnej iniciatívy prišli zistiť, či nemám problém s výpalníkmi. Sledovala som policajtov a rozmyšľala nad tým, či sú naozaj celkom sprostí alebo majú za hlupaňu mňa. Bohorovnosť a hlúposť niektorých „operatívnych pracovníkov kriminálky“ je nekonečná. Po ich odchode som si uvedomila, že prišli skontrolovať, v akom čase a kde sa pohybujem.

Premietol sa mi film o mojom predvedení, pripútaní k radiátoru, eskortovaní k psychiatričke, predvolanie na ďalšie psychiatrické vyšetrenie, ale najmä reakcie diskutujúcich na môj blog, čo všetko sa už na Slovensku na takom násilne zabezpečenom vyšetrení stalo.

Moja mailová schránka sa začala plniť príbehmi ľudí, ktorých podobne ako mňa zobrali z domu, eskortovali psychiatri, a následne odviekli na pozorovanie do psychiatrických kliník, kde im podávali niekoľko týždňov silné psychofarmaká na paranoju, schyzofréniu a podobne, z ktorých sa mnohí nikdy nespamätali...

Rozhodne som netúžila po mediálnej sláve o tom, že v mojej krvi našli drogy, psychotropné látky, alebo že som sa zrútila, napadla zdravotný personál v amoku a musela som byť ústavne preliečená, čo som nezvládla a prípadne spáchala samovraždu. Maily a diskusie k blogom ponúkali široké možnosti výberu. Po odchode policajtov a krátkom filme pred očami som pozrela na manžela a vedela, že musím odísť. Po príchode z práce som mechanicky nahádzala zopár vecí do vaku, rozlúčila sa s dcérou.... a uvedomila si, že mi práve vzali to posledné... manžela, dcéru a domov.... Hoci som človek, bez akéhokoľvek vzťahu k materiálnym statkom, vedomý si toho, že v konečnom dôsledku si so sebou vezmem dva metre štvorcové zeminy, uvedomovala som si, že toto svinstvo pre nich nemôže ostať bez následkov, nakoľko sa netýka iba mňa...

cesta za slobodou...

Každý človek má predstavu o svojom živote, väčšinou ovplyvnenú výchovou a tradíciami rodiny, v ktorej vyrástol.

Niektoré udalosti očakáva ako bežný rituál života, a niektoré si nedokáže predstaviť ani v najhoršom sne. Mne bolo doma vštepené, že slušný človek nesie za svoje rozhodnutia zodpovednosť a z boja utekajú iba zbabelci. Nevedela som si predstaviť, čo strašné sa musí udiť v živote človeka, aby sa vzdal priateľov, rodiny, zázemia a všetkého, čo slúži nevyhnutne k existencii.

Vyjadrenia emigrantov o túžbe po slobode ma vytáčali do krajnosti, tak veľmi, ako dnes reči o slobode, ktorú priniesol november 89. Avšak ani po pätnást ročnom štátnom terore a strate ilúzií o slovenských brachiálnych zločkách, som nepredpokladala, že jedného dňa budem utekať zo Slovenska, v snahe zachrániť si zdravý úsudok a hlavu na krku. Túto možnosť môj rozum jednoducho odmietal.

Dnes viem s akými pocitmi opúšťa človek domov s jedným vakom, s originálnymi niekoľkými trestných konaní, notebookom, s nepatrnou časťou šatníka, keď vie, že cesta späť jednoducho nie je.

Odchádza s vierou, že jedného dňa sa vráti domov..., už viem, čo cítili ľudia, ktorí pred režimom utekali za hranice pred rokom 1989.

Útek do Českej republiky, patrila k najvážnejším rozhodnutiam v mojom živote, vedela som, že ak sa brachiálnym zločkám podarí ma zadržať, čaká ma kolúzna väzba a psychiatrická klinika pre odsúdených v Trenčíne, odkiaľ mimochodom väčšine pacientov z radov obvinených, bola napriek tomu, že nikdy neboli liečení na psychiatrickej klinike diagnostikovaná paranoja, prípadne schizofrénia silnými sedatívami boli likvidovaní lekármi špecialistami v spolupráci s brachiálnymi zločkami.

Rozhodnutie odísť bolo o to ťažšie, že som odchádzala od trinásť ročnej dcéry. V danej situácii však musel prevážiť rozum.

Vlastne som mala dve možnosti odísť za hranice a aktívne sa brániť alebo zostať na Slovensku a nechať sa brachiálnym zločkám zničiť. Zo Slovenskej republiky som odchádzala s víziou zabezpečiť súdnoznalecké posudky z oblasti psychiatrie a toxikológie a právne zastupovanie pre podanie žalôb proti

Slovenskej republiky pre porušovanie základných ľudských práv v súdnom konaní.

Prekročenie hranice bolo jedným z najhorších momentov v mojom živote. Pamätám sa iba na to ako mi študent sediaci na vedľajšom sedadle podal papierovú vreckovku, na utretie slz z tváre... nával slz, ktorý sa nedal zastaviť...

prvé dni v Čechách...

Nie je jednoduché hovoriť o pocitoch, onkologického pacienta, ktorý sa ocitol v cudzom štáte, a jediná pomoc na ktorú sa, môže spoľahnúť sa hojdá na konci jeho ramena.

Po príchode do českej republiky moja telesná hmotnosť už nepresahovala štyridsať tri kíl, čo bolo v pri výške stošesťdesiatosem centimetrov žalostne málo. Klesnutie teploty pod tridsaťosem stupňov bolo takmer dôvodom na oslavu. Vedomie, že konanie musím ustáť so zdvihnutou hlavou, nakoľko doma mi verí manžel a trinásť ročná dcéra bolo jedinou motiváciou, ktorá dávala silu a ja som si uvedomovala, že nesmiem sklamať...

Za najväčšie pozitívum môjho odchodu som považovala pokojný spánok a odbúranie dávivých reflexov. Prvé dni v Českej republike som jednoducho prespala, dávivé reflexy zostali za hranicou a prvým cieľom bolo vrátiť sa na pôvodných päťdesiat kíl, hmotnosť pri ktorej pripadala možnosť zamestnať sa.

Po niekoľkých dňoch v Českej republike som navštívila psychiatra. Zistil, že sebavedomie mám mizivé, hlavu v poriadku, ale doktora potrebujem a kvalitného, najlepšie s titulom JUDr., experta na ľudské práva.

Ako správny zbeh v pozícii obvinenej v snahe vyhnúť sa problémom dohodla som si stretnutie s istým krajským riaditeľom polície. Oznamila som mu, že som utiekla pred kriminálnou políciou zo Slovenska a vysvetlila, že sa mi za vinu kladie výrok z pred šiestich rokov, vyslovený v súvislosti s dvomi trestnými konaniami v jednej trestnej veci. Najskôr nechápal, ale ako náhle som vytiahla dve právoplatné rozhodnutia v jednej trestnej veci a vznesené obvinenie bol v obraze okamžite.

Vysvetlil mi, že ako občan EÚ môžem sa slobodne rozhodnúť, v ktorom členskom štáte chcem žiť. Ak chcem dlhodobý pobyt v Českej republike stačí

priniesť zmluvu o poskytnutom dlhodobom prenájme, podpísanú s vlastníkom nehnuteľnosti, občiansky preukaz a kartu poistenca. Ubezpečil ma, že s takou hanbou, akou sú dve rozhodnutia v jednej trestnej veci sa Slovenská republika chváliť nielen v Českej republike, ani v žiadnom členskom štáte EÚ nebude, a moje obavy z vydávacieho konania sú podľa neho neopodstatnené. Pri odchode mi podal dve vizitky – kontakt na pani z Helsinského výboru a kontakt na poradcu Rady pre ľudské práva v Štrasburgu...

Po stretnutí s pánmi som mala prvý krát pocit zadostučinenia. Konečne niekto kompetentný vyjadril vážne pohoršenie nad brutalitou slovenských brachiálnych zločiek a porušovaním základných ľudských práv zakotvených v Európskom dohovore o ľudských právach... začala som žiť predstavou skorého návratu domov... s myšlienkou na domov zaspávala a vstávala.

Sen o návrate domov, prerušil o niekoľko dní manžel, keď mi oznámil, že ma opätovne nezákonne chceli predviesť k psychiatrovi,... opäť som pristála na zemi a uvedomila si, že cesta domov je v nedohľadne.

druhý pokus o predvedenie....

Dvadsaťosemeho októbra 2013 ma na základe žiadosti vyšetrovateľa Kovarčíka mali policajti opäť ráno na šiestu hodinu predviesť na základe § 120 ods. 3 Trestného poriadku. Keď prišli za manželom do práce tvrdili, že majú ma predviesť na výsluch. V písomnej žiadosti však žiadny účel predvedenia nebol. Opäť snaha o predvedenie mimo zákonom povolenú dobu, bez udania dôvodu a opäť bez upovedomenia obhajcu.

Po odchode policajtov manžel zavolať dcéru, ktorá bola práve chorá, aby policajtom neotvárala kým nepride. Keď počula zastaviť pred domom auto, posunula žalúzie, čo si všimli pravdepodobne policajti. V domnienke, že som v byte policajti podali informáciu vyšetrovateľovi a ten ihneď požiadal operatívnu v Bratislave o moje predvedenie. Pracovníčka operatívy prišla najskôr domov a keď nepochodila, odišla s básničkou o výsluchu a nepreberaní zásielok za manželom do práce.

Pán vyšetrovateľ ma teda silou mocou chcel predviesť len preto, lebo znalcovi Kešickému, ktorého si pribral ako znalca na skúmanie môjho duševného stavu som pred odchodom zo Slovenska napísala, že ak chce využívať inštitút

predvolania ako znalec – mal by ma poučiť na základe akej právnej úpravy to robí, na základe čoho som to povinná ako občan vykonať, čo odo mňa žiada, má ma poučiť o náhradách za stratu času a cestovného a poučiť ma o opravných prostriedkoch proti predvolaniu a nájsť odvahu opatriť predvolanie pečiatkou znalca.

Samozrejme zdôraznila som, že na to kompetenciu nemá, nemá na to právo ani vyšetrovateľ a podrobiť sa skúmaniu duševného stavu, mi môže uložiť iba súd, ktorý vyšetrovateľ naschvál ignoruje.

Kovarčík opäť raz strelil gól do vlastnej brány. Ak by postupoval v súlade so zákonom súhlasom sudcu pre prípravné konanie, tieto poučenia, právomoci a moje povinnosti by boli vyčerpávajúcim spôsobom upravené. Boli by upravené súdom a zdôvodnené. On znalca pribral a nepomyslel na to, že sám bez súhlasu sudcu mi nemôže nič prikázať, zakázať ani uložiť bez riadneho zdôvodnenia a poučenia.

Čo tam po mojich právach a jeho povinnostiach! Stačí požiadať o špinavú prácu kolegov, predviesť, pripútať, zatajiť pred obhajcom, manipulovať so mnou a s mojimi právami.

Môj úsudok, v dobe keď som odchádzala do Čiech, že scenár zo šestnásteho deviaty v krátkom čase zopakujú bol správny.

Ťažko by som asi rozdýchala „moje vyšetrenie“ za týchto okolností, čo bolo práve skutočným cieľom tohto scenára.

Po informácii o ďalšom nevydarenom predstavení v réžii JUDr. Kovarčíka nezvládnutom amatérskeho súboru polície Nitra a Bratislava IV, bolo nespochybniteľné, že odchod z výsluchu nie je dôvod skúmania duševného stavu obvineného, ak by bol, požiadal by súd o pribratie znalcov z oblasti psychiatria v súlade so zákonom.

O druhom nevydarenom pokuse predviesť ma v rozpore so zákonom informoval denník Sme. Sudorov článok z dvadsiateho deviateho októbra JUDr. Kovarčíka podľa reakcie vytočil viac, ako neúspešné predvedenie k psychiatrom.

tretí pokus o predvedenie k psychiatrovi....

Bohorovnosť posilnená obhajobou jeho nezákonného konania nadriadenými a tlak na moje zadržanie, nervy z publikovaných textov a v konečnom dôsledku rozhodnutie prokurátorky Adamovičovej, ktorým zamietla moju sťažnosť o pribratí súdnych znalcov zatemnili Kovarčíkovi mozog do tej miery, že z jeho konania sa vytratili posledné zvyšky logického uvažovania a úsudku.

Rozhodnutie Adamovičovej v súvislosti predovšetkým Kešickým, ktorý ako psychológ po vznesení obvinenia nesmie skúmať žiadny stav obvineného - bolo na smiech a odhalilo iba jej úbohosť a plytkosť. Pretože podpísať sa vlastným menom pod horu právnych nezmyslov, ktoré ju iba kompromitujú vyžadovalo patričnú dávku arogancie a hlúposti.

predvolanie na procesný úkon...

Po druhom pokuse o moje predvedenie bolo nespochybniteľné, že konanie Kovarčíka nesúvisí so slepým plnením príkazov, ale s jeho vydieraním nadriadenými.

V strese zabudol, ako vyzerá policajné tlačivo predvolanie a naplánoval na dvadsiateho ôsmeho novembra 2013 ďalší pokus o moje dodanie k psychiatrovi. V predvolaní uviedol, že chce vykonať bližšie paragrafmi nešpecifikovaný „procesný úkon podľa trestného poriadku a administratívny úkon podľa zákona o PZ“. Takýto nezmysel človek s titulom doktor práv nemôže vypustiť ani v delíriu.

Trestný poriadok ako dôvod predvolania nepoužíva a nepozná právny význam „procesný úkon“ - pretože týmto všeobecným názvom obecné nazýva trestný kódex všetky paragrafmi presne definované úkony vykonateľné podľa Trestného poriadku, na ktorých je v jednotlivých paragrafoch určené kto sa nich zúčastňuje, pričom z každého úkonu sa robí zápisnica alebo iný záznam. Preto na predvolaní musí byť presne vymedzený účel, na ktorý je osoba predvolávaná. Aj v prípade obvineného musí byť vykonané poučenie.

akcia psychiatria, tretí pokus...

Tretie predvolanie Kovarčíka na psychiatrické vyšetrenie bolo nielen ďalšou Kovarčíkovou absurditou, ale predovšetkým stratou zdravého rozumu, na ktorú som sa rozhodla reagovať textom „Útek za hranice“ a otvoreným listom Kovarčíkovi, zverejneným na mojom blogu.

Otvorený list Kovarčíka nepochybne chytil za srdce, pretože v deň zverejnenia na blog.sme, požiadal Okresný súd Bratislava IV o vydanie súdneho príkazu na pribratie znalcov z odboru psychiatrie. Potrebu skúmania môjho duševného stavu, tak ako som predpokladala, zdôvodnil falšovanou zápisnicou z výsluchu.

Sudkyňa JUDr. Kráľová, ktorá vydala do desiatich dní uznesenie o pribratí znalcov akosi zabudla uznesenie doručiť obvinenej. Proti uzneseniu JUDr. Kráľovej som podala sťažnosť, v ktorej som zdokumentovala trestnú činnosť Kovarčíka v konaní. Sudkyňa moju sťažnosť vyhodnotila ako trestné oznámenie a odstúpila na krajskú prokuratúru...

Po zverejnení textu „Útek za hranice“ panstvo začalo uvažovať ako ma dostať na Slovensko.

prvý pokus polície dobrovoľne ma dostať na Slovensko...

Zverejnenie textu otriaslo panstvom do tej miery, že sa rozhodli malou ľstou do viesť ma k rozumu.

Predpokladali, že po niekoľkých čiastočných uzneseniach vydaných v môj prospech, vrátim sa dobrovoľne na Slovensko a oni v pokoji dokončia naplánované svinstvo. Zabudli iba na jednu „maličkosť“, že ak sa človek odhodlá ku kroku opustiť vlasť, respektíve utiecť pred trestným konaním, je si vedomý minimálne faktu, že návrat je v nedohľadne, spravidla v nenávratne. A nemusí sa volať ani Melo.

Prokurátorka Mgr. Sylvia Adamovičová vydala rozhodnutie, podľa ktorého pribratie znalcov z odboru psychiatrie bolo bezdôvodné a nezákonné. MUDr. Stanislavová vylúčila z konania, že jej pribratie bolo nedôvodné.

Mgr. Kubička vybavil moju sťažnosť voči vyšetrovateľovi inšpekcie zrušením uznesenia s detailným popisom nezákonného konania JUDr. Kovarčíka, ktorému doporučil požiadať súd o vydanie uznesenia o pribratí znalcov.

Tento plán teoreticky, ktorý z pohľadu policajných dôstojníkov mal šancu na úspech, pokašlal iniciatívny Kovarčík. Všetky tri uznesenia v môj prospech zaslal v jeden deň, spolu so súdnym rozhodnutím o pribratí znalcov z odboru psychiatrie....

tlačovka strany SaS...

Osemnásteho decembra zvolala strana SaS tlačovku, na ktorej zaujala ako jediná striktné odmietnutie postupu polície v súvislosti so zadržaním a eskortami po psychiatroch bez rozhodnutia súdu a žiadali zvolať branno bezpečnostný výbor. Začala som sa pohrávať s myšlienkou na návrat na Slovensko.

Výrok Lucky Nicholson pri apely na novinárov po mojom odchode zo Slovenska „Jana Teleki je jednou z Vás“ ma takmer zabil...

Nikdy som nebola jednou z nich. Keď všetci novinári písali o Investičnej rozvojovej banke ako o banke, v ktorej je jasno, ja som písala, že patrí do nútenej správy, a o nedlho sa v nútenej správe ocitla... keď renomovaní novinári z denníkov, v duchu jeden za všetkých, všetci za jedného písali o Slovenskej kreditnej banke ako o banke, kde je klient partnerom, ja som písala o tom že klient je partnerom pretože banka na financovanie úverovej politiky používa v rozpore so zákonom o bankách peniaze klientov, neplní povinné minimálne rezervy, a patrí do likvidácie. O niekoľko týždňov po článkoch banka sa ocitla v nútenej správe.

O kauze Poybyt informovali celoslovenské médiá opäť po „funuse“, ja regionálna novinárka som pripravovaný podvod popísala v roku 1997, o desať rokov skôr o prípade informovali celoslovenské médiá, keď sa jeho dokončeniu dalo predísť a Mesto Považská Bystrica by neprišlo o majetok rádovo vyčíslený v stámiliónoch. Môj pohľad na prijímané zákony bol diametrálne odlišný ako pohľady mediálnych guru. Nie v detailoch, ale v podstate. A nech to bolo čokoľvek, či už sa jednalo o predaj nedobytných pohľadávok zdravotných poisťovní, zákon o revitalizácii, o exekútoroch, či konkurzoch a vyrovnaní - nikdy sa môj názor nestotožňoval s názorom novinárskej obce.

Mnohokrát som sa usmiala, keď géniovia z denníkov, zdôrazňovali v svojich textoch k mojej osobe „regionálna novinárka“. Rozdiel medzi novinárom z celoslovenského denníka a regionálneho je priepastný. Regionálny novinár nemôže písať nezmysly, pretože v regióne nielen pôsobí, ale jeho rodina žije. Regionálny novinár, nemá tendencie zasahovať do osobnej integrity a súkromia, a spory vedené pre uverejnené články musí ustáť so ctou a nesmie prehrať.

Mnohokrát som premýšľala nad priepastným rozdielom medzi slovenskou a českou žurnalistikou, hľadala otázky prečo slovenská žurnalistika sa míľovými krokmi vracia pred rok 1989. Odpoveď mi dalo šesťnásť rokov trestného konania. Pochopila som, že o morálne autority sa morálka a etika ani neobtrela, že ľudia prezentovaní ako kvalitní investigatívci neovládajú základy práva a intelektuáli nepoživajú v spoločnosti vážnosť, nakoľko mediálna bublina splasla po niekoľkých vyjadreniach adresovaných verejnosti.

Posledné roky si uvedomujem, že nie som schopná pracovať pre kohokoľvek na Slovensku, nakoľko nie som ochotná plniť príkazy, písať články v stanovenom rozsahu a obsahu, nie som zvyknutá, aby mi do práce niekto zasahoval a už vôbec niečo nariaďoval, o čom vnútorne nie som presvedčená.

Nedokážem čitateľom servírovať polopravdy a lži, byť otrokom politickej vôle a ani poslušným psíkom politickej strany. Nebola som nikdy jednou z nich a aj keď nikdy nehovor nikdy. Pravdepodobne ani nebudem.

Pokus o návrat domov...

Myšlienka na návrat domov zamestnávala moju myseľ takmer nepretržite. Presvedčená, že po brutálnej medializácii kauzy začnú viesť konanie v súlade so zákonom, ibaže denník Sme zverejnil dvadsiateho decembra 2013 text: „Hedvigu Malinovú psychiatrickí znalci odmietli vyšetriť“...

Vidieť Hedvigu vychádzať z budovy generálnej prokuratúry, kde mala absolvovať vyšetrenie duševného stavu obvineného, bolo pre mňa šokom.

Znalecké skúmanie v zmysle zákona o znalcoch, prebieha na špecializovanom pracovisku psychiatrickej klinike. Pohľad na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky síce evokoval myšlienku súvisiacu s neprimeraným

množstvom psychiatrických pacientov pôsobiacich v inštitúcii, ale predsa len názov vysunuté pracovisko Phinelovej kliniky na budove nevisel.

Miesto výkonu má znalec uvedené v znaleckej doložke a vyšetrenie sa vykonáva v prítomnosti rodinného príslušníka, prípadne v blízkej osoby.

Znalec vykonáva znalecké vyšetrenie samostatne. Pre objektívnosť posudkov sa priberajú vždy dvaja znalci. Znalci, ktorí odmietli Hedvigu vyšetriť údajne z dôvodu, že je pod nátlakom vedeli, že vyšetrenie duševného stavu obvineného, vykonané v budove generálnej prokuratúry, bez prítomnosti blízkej osoby je nezákonné. To bol moment, kedy som si uvedomila, že ak si dovoľia takéto svinstvo v kauze intenzívne sledovanej nielen slovenskými médiami, tak spacifickovať na policajnom oddelení Teleki im nemôže robiť problém.

O pár dní Hedviga prijala maďarské občianstvo a pre médiá uviedla, že poslednou kvapkou v pohári bolo, keď si prečítala rozhovor s Janou Telekiovou.“

Mojou poslednou kvapkou v pohári bolo, vidieť ju odchádzať zo znaleckého skúmania z budovy generálnej prokuratúry. Začiatkom roku 2014 plánovalo panstvo znalecké skúmanie môjho duševného stavu realizovať pre zmenu na kriminálke Bratislava IV.

Vďaka Hedvige som našla v sebe silu, na najťažšie rozhodnutie v mojom živote, nevrátiť sa na Slovensko.

prokuratúra dala za pravdu „nepričítnej“...

Intenzívny záujem poslancov sa Sas o kauzu a stanoviská prezentované v Národnej rade Slovenskej republiky predovšetkým poslancov Ľuba Gaľka a Martina Poliačika spôsobil nielen nervozitu, ale aj zmenu v spôsobe vybavovania mojich sťažností.

Po zamietnutí môjho trestného oznámenia podaného na Inšpekciu ministra vnútra a následnom napadnutí sťažnosťou voči uzneseniu, JUDr. Remig Kubička, prokurátor prokuratúry Bratislava IV, rozhodnutie vyšetrovateľa inšpekcie zrušil, s odôvodnením, že vyšetrovateľ JUDr. Ján Kovarčík od vznesenia obvinenia nevykonal ani jeden úkon v súlade so zákonom. Prokuratúra zistila, a že uznesenie nebolo vznesené a doručené v súlade s trestným pori-

adkom: „Pri predkladaní uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa desiateho mája 2013 nebola dodržaná zákonná lehota v zmysle § 206 ods. 2 trestného poriadku, štyridsaťosem hodín na predloženie uznesenia o vznesení obvinenia prokurátorovi, ktoré bolo doručené na okresnú prokuratúru Bratislava IV až šestnásteho mája 2013, čo bolo overené na prokuratúre aj pri rozhodovaní o sťažnosti. Uznesenie obvinenej, bolo odovzdané na poštovú prepravu druhého júla 2013, čo je zistiteľné z podacej obálky.“

Pán prokurátor tak trochu pozabudol uviesť, že uznesenie, ktoré som prevzala štvrtého júla 2013 nebolo obvinenej doručené v zmysle § 206 odseku 1, podľa ktorého policajt ihneď oznámi obvinenému a prokuratúre do štyridsaťosem hodín. Hoci pán prokurátor spoľahlivo zistil, že uznesenie bolo vznesené a doručené v rozpore so zákonom, príkaz na zrušenie nezákonného uznesenia v súlade so zákonom nevydal.

V súvislosti s falšovaním zápisnice JUDr. Kubička laxne skonštatoval, že obsah zápisnice nekorešponduje so zvukovým záznamom, respektíve riešil predovšetkým časť, podľa ktorej som sa vzdala všetkých práv obvinenej. Odmietnutie zapisovať moje vyjadrenia v priamej reči, v zmysle trestného poriadku, odstránenie 94 listín z trestného spisu, o ktorých sa vyšetrovateľ v zápisnici vyjadroval, že som ich pohodila na stôl - akosi nezaregistroval.

Falšovanie zápisnice popísal prokurátor Kubička v jednej vete.. „Zo zvukového záznamu nevyplýva, že by sa obvinená vzdala práva, preštudovať spis a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania, avšak napriek tomu je v zápisnici o kritickom výsluchu uvedené, že sa obvinená tohto práva vzdala.“

Kubička zhodnotil aj ďalšie konania Kovarčíka:

„Predvedenie obvinenej k znalcovi z odboru psychiatrie bolo nesprávne a nezákonné, súdny znalec nebol pribratý v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o skutok, ktorý sa týka predvedenia obvinenej na znalecké vyšetrenie, možno považovať za nesprávne a nezákonné samotné znalecké vyšetrenie, v súvislosti, s ktorým bola obvinená predvedená. Obvinená Jana Teleki bola predvedená, aby sa podrobila vyšetreniu znalkyňou z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria. Vyšetrenie duševného stavu obvinenej, v zmysle § 148 ods. 2 trestného poriadku je zákonné len na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie, ktorý v tom čase vydaný evidentne nebol a skúmať duševný stav môžu len dvaja znalci z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria.“

Na predvedenie obvinenej neboli splnené zákonné podmienky...

V žiadosti o predvedenie zo dňa deviateho septembra 2013 bol uvedený dôvod § 120 trestného poriadku, keď na predvedenie v zmysle tohto ustanovenia zjavne neboli splnené zákonné podmienky, a zdôraznil, že je potrebné zaoberať sa v ďalšom rozhodnutí aj s ostatnými konaniami uvedenými v trestnom oznámení... “

V ľudskej reči moje predvádzanie bolo nezákonné. JUDr. Kovarčík požiadal o moje predvedenie nepravdivým tvrdením, že nepreberám zásielky a vyhýbam sa trestnému konaniu. Prokurátor JUDr. Kubička, ktorý relatívne precízne popísal väčšinu nezákonností vyšetrovateľa „iba“ uložil vyšetrovateľovi inšpekcie spýtať sa Kovarčíka, prečo konal nezákonne a Ing. Svetko - vyšetrovateľ inšpekcie ministerstva vnútra sa podľa všetkého vyšetrovateľa nespýtal.

Na prvý pohľad nepochopiteľné rozhodnutie chápala som od samého začiatku.

Rozhodnutie Kubičku súviselo so zmenou v riadení prokuratúry ako aj apelom poslancov strany SaS na generálneho prokurátora Čižnára, na pôde Národnej Slovenskej republiky.

Čižnárova autorita a svojvôľa prokurátorov...

Generálny prokurátor JUDr. Čižnár pri nástupe do funkcie avizoval zvýšenú pozornosť dlhodobo neukončeným kauzám a zdôrazňoval potrebu opätovne vrátiť prokurátorom pracovné návyky, nakoľko podľa jeho názoru pracovať zabudli.

Na prvý pohľad generálny prokurátor slovo dodržal. Už prvá zmena v riadení prokuratúry navodzovala dojem, že pán Čižnár zmeny v rozhodovacej činnosti myslí vážne.

Po dlhých deviatich rokoch a po odchode Trnku, prokurátori trestné oznámenia na trestnú činnosť prokurátorov a sudcov začali vybavovať v zmysle trestného poriadku a nie v zmysle zákona o prokuratúre!

Keďže táto zmena v činnosti prokuratúry mohla reálne priniesť predstaviteľom predovšetkým prokuratúry a polície disciplinárne a trestnoprávne následky, netrpezlivo som očakávala ďalší postup prokurátorov pri vybavovaní trestných oznámení, respektíve aký postup zvolia na marenie práv účastníka konania a akým postupom zabránia vyvodu trestnej zodpovednosti voči orgánom činným v trestnom konaní.

v duchu Trnkovských tradícií...

Spôsob ošetrovania trestnej činnosti predviedol Mgr. Remig Kubička, prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava 4, ktorý rozhodoval o ďalšej sťažnosti podanej manželom voči uzneseniu vyšetrovateľa inšpekcie ministra vnútra vo veci môjho predvedenia, pripútania k radiátoru a porušenia mojich práv. Celkovo o dvanástich, paragrafmi vymedzených trestných skutkoch, jedného vyšetrovateľa rozhodol priam excelentne.

Nezákonné konanie vyšetrovateľa JUDr. Kováčika, ktoré v zmysle trestného poriadku je trestným činom, urýchlene kvalifikoval ako disciplinárne previnenie v piatich prípadoch a v siedmich prípadoch uložil vyšetrovateľovi inšpekcie rozhodnúť odmietnutím.

Elegantne a typickou Trnkovskou obštrukciou vyhol sa skúmaniu dôvodov sťažnosti a celej trestnej činnosti vo vzájomnom súbehu, nadväznosti i úmyselnému namiereniu práv obvineného. Výklad trestného práva prezentovaný Mgr. Kubičkom, bol opäť skôr útokom na zdravý rozum, ako serióznym rozhodnutím.

zmeny v zákone alebo demencia prokurátora...

Falšovanie zápisnice orgánmi činnými v trestnom konaní, falšovanie úradných záznamov, odstraňovanie listín z trestného spisu podľa Kubičku nie je trestným činom, ale disciplinárnym previnením.

Aplikáciou zvláštneho výkladu trestného práva v rozhodovaní súvisiacom so základnými právami obvineného Mgr. Kubičkove rozhodnutie Slovenskú republiku približuje ku krajinám tretieho sveta.

Elegantným rozkúskovaním plynulého, vedomého, naplánovaného, nadväzujúceho a úmyselného konania pozostávajúceho z opakovaných útokov proti mojim právam ma chcel presvedčiť o tom, že všetky nezákonné postupy realizované vyšetrovateľa sú náhodné, nesúvisiace, nenadväzujúce.

Skutočnosť, že smerovali proti mojim právam je čisto náhodná, a nezákonné konanie vyšetrovateľa je výsledkom nejakej záhadnej nedbalosti prípadne nejasného stavu Kovarčikovej mysle. Takéto prešľapy a prechmaty proti obvinej si nedovolí ani začiatočník policajt, ktorý včera skončil akadémiu.

Právo na obhajobu už nepatrí k základným právam obvineného v trestnom konaní a marenie tohto práva vyšetrovateľom, prípadne prokurátorom je síce nezákonné, ale nie je trestným činom zneužitia právomoci verejného činiteľa.

Podľa Kubičkovho výkladu trestného práva, povinnosť vyšetrovateľa umožniť obvinenému vyjadriť sa súvisle k vznesenému obvineniu a zapísať výpoveď v priamej reči, zakotvená v trestnom poriadku, prešla vážnou zmenou : orgán činný v trestnom konaní, podľa rozhodnutia prokuratúry, rozhodne o tom, ktorú časť svedeckej výpovede zapíše, či nezapíše.

Keď sa vyšetrovateľ rozhodne nezapísať svedeckú výpoveď s vyjadrením, že účastník sa vzdal všetkých práv obvineného, povinnosťou obvineného je zápisnicu na znak súhlasu podpísať.

Nezákonné eskorty obvinených po znalcoch psychiatroch bez rozhodnutia súdu, priberanie psychológov na skúmanie duševného stavu obvineného, ktoré je v priamom rozpore s trestným poriadkom už nie sú zneužitím právomoci verejného činiteľa.

Rozhodnutie prokurátora Kubičku, ktoré evokovalo úvahy o jeho kompetencii nielen zastávať post prokurátora, ale aj úvahy o stave jeho mysle a duševnom zdraví, súviselo s jeho rozhodovaním v začiatkoch trestného konania.

neprimerane angažovaný Kubička...

Výrazom „ošetrený“, v policajnej terminológii je sudca alebo prokurátor, ktorý prisľúbi po dohode s účastníkom konania, vydať rozhodnutie v rozpore so zákonom..., výraz „zahojený“ označuje prokurátora po vydaní nezákonného rozhodnutia, ja použijem výraz neprimerane angažovaný.

Pán Mgr. Kubička ako prvý prokurátor dozoroval moje tretie trestné stíhanie v dobe, keď vyšetrovatelka Peštová v roku 2008 trestné oznámenie podané JUDr. Loduhovou odmietla. Uznesenie zrušil a vyšetrovatelku Peštovú z konania vylúčil. Rovnako zrušil aj odmietnutie trestného oznámenia vydané vyšetrovateľom Kovarčíkom. Zrušil aj jeho ďalšie uznesenie, ktorým vec chcel odstúpiť na priestupkové konanie obvodnému úradu.

Je pozoruhodné, že rozhodnutia o odmietnutí podnetu JUDr. Loduhovej vydané v rokoch 2008-2009 Kovarčíkom a Peštovou boli zdôvodnené rovnakou argumentáciou ako uznesenie Krajskej prokuratúry, ktorým trestné konanie voči mne v júni 2014 zastavila.

Mgr. Kubička na vyšetrovateľa tlačil vzniknúť obvinenie proti mne a potom ho s vysokou pravdepodobnosťou nútil do všetkých nezákonných krokov proti mojim právam...

Stal sa Kovarčík obeťou vydierania alebo trestnú činnosť páchal dobrovoľne?

JUDr. Kovarčík - v pozícii vyšetrovateľa za všetky svoje kroky bol procesne zodpovedný a vykonával ich vedome, plánovane.

Kovarčíka a spol bolo potrebné ochrániť za každú cenu. Kvalifikovanejšie ako prokurátor Mgr. Kubička, ktorý uznesenia vydané Kovarčíkom v súlade so zákonom predtým jedno za druhým zrušil a ktorý ho do nezákonných rozhodnutí vtlačil, iný prokurátor nezvládne.

návrat v nenávratne...

V januári, keď bolo jednoznačné, že môj návrat na Slovensko neprichádza do úvahy odťahovala som sa z Luhačovic do Prahy.

Skontaktovala som ľudsko-právne organizácie a právnické kapacity, ktoré strach zo slovenského justičného marazmu nemajú.

Nové prostredie, manuálna práca v nočnej prevádzke, každodenné konzultácie s právnikmi, množstvo psychiatrických a psychologických vyšetrení, vyšetrení súvisiacich s konzumáciou návykových látok, príprava na vydávacie konanie a príprava žalôb voči Slovenskej republike spôsobili, že blogovanie som načas prerušila.

Prvé trojdňové voľno, koncom februára, bolo tým správnym impulzom vrátiť sa opäť k písaniu blogov, v tom období som totiž disponovala množstvom rozhodnutí v môj prospech a najmä nových zistení, ktoré poukazovali na trestnú činnosť orgánov činných v trestnom už v predprípravnom konaní....

noví profesionáli - kriminálka Bratislava IV...

Hoci od doručenia obvinenia uplynulo takmer osem mesiacov, na základe akého rozhodnutia, prípadne pokynu, ktorého prokurátora, mi bolo vznesené obvinenie, jednoducho možné zistiť nebolo.

Z vyrabovaného spisového materiálu nevyplývalo, že by okresný prípadne krajský prokurátor vydal vyšetrovateľovi pokyn na vznesenie obvinenia a nebolo ani pravdepodobné, že by Kovarčík vzniesol obvinenie na základe „vlastných úvah“, pretože trestnú vec pred kozmetickou úpravou spisu niekoľko krát odmietol.

V návale bezmocnosti požiadala som obhajcu o vyhotovenie ďalšej fotokópie trestného spisu.

Intuícia nezradila. V tretej fotokópii trestného spisu, zaslanej mojím obhajcom som ako prvú „objavila“ listinu s názvom „podnet na vznesenie obvinenia“, vypracovanú pracovníkmi oddelenia násilnej kriminality Bratislava IV nadporučikom Jarom, poručikom Nagyom a nadporučikom Urbanom - odsúhlasený vedúcou oddelenia všeobecnej kriminality mjr. Ing. Mišákovou. Za pätnásť rokov intenzívneho štúdia postupov slovenskej polície som sa stretla s rôznymi paškvilmi, ale aby vedúca vyšetrovania bola tak sprostá, že písomne dala pokyn na vznesenie obvinenia a ešte ho dala zažurnalizovať do spisu, s tým som sa skutočne nestretla.

Pani Mišáková pravdepodobne zabudla na časť zákona, ktorý hovorí o nezávislosti vyšetrovateľa a dohľadu prokuratúry nad zákonnosťou trestného konania. Vedúca vyšetrovačky akosi pozabudla, že nie je orgánom činným v trestnom konaní a do vyšetrovania nemôže zasahovať.

Do úvahy však pripadala aj možnosť, že Kovarčík sa rozhodol podeliť sa o publicitu so svojimi kolegami a vedúcou vyšetrovania...

Páni detektívi v popise skutku nepravdivo v rozpore so zabezpečeným materiálom uviedli, že dňa 12. 5. 2008, 30. 6. 2008 a 3. 6. 2009 som sa verejne v televízii Markíza, v relácii Paľba, opakovane vyjadrila „bola to pomsta...“, čím som ohrozila vážnosť poškodenej v zamestnaní, kde zastáva funkciu predsedníčky súdu.

Mládenec údajne vykonal šetrenie a ako dôkazový materiál uviedli, že zabezpečili potrebné dokumenty, ktoré pravdepodobne z dôvodu „utajenia“ neuviedli.

Priznám sa, po niekoľkohodinovom uvažovaní a márných pokusoch pochopiť, ako sa podarilo trom somárom zistiť, že opakovane som sa vyjadrila, keď z prepisov všetkých troch relácií dodaných televíziou, ako aj váženou poškodenou vyplývalo, že sporná veta odznela iba v prvej reportáži, čiže dvanásteho mája 2008, som rezignovala.

Policajní dôstojníci, ktorí nielenže nevykonali žiadne šetrenie, ale si ani nedali námahu prečítať tri niekoľkostranové prepisy reportáží žurnalizované v trestnom spise, vypracovali podnet na začatie trestného obvinenia za pokračujúci trestný čin, na základe ktorého mi bolo vznesené obvinenie, hoci z materiálov jednoznačne vyplývalo, že sporná veta odznela iba v prvej odvysielanej reportáži dvanásteho mája v roku 2008. Jediné čo ma napadlo, bolo či náhodou netrpia predstavami a nepotrebnú psychiatriu...

Na nepravdivom tvrdení v popise skutku policajných dôstojníkov stála a padala dôvodnosť trestného konania a zákonnosť vzneseného obvinenia. Ak by pravdivo uviedli, že sporná veta odznela iba v reportáži odvysielanej dvanásteho mája 2008, nebolo by možné tvrdiť, že sa jedná o pokračujúci trestný čin, a v dobe vznesenia obvinenia, by skutok bol premlčaný.

Majorka Ing. Mišáková, ktorá návrh policajných dôstojníkov odsúhlasila, nemôže mať problém so základnou gramotnosťou a.... Čo motivovalo pánov dôstojníkov? Vykázať činnosť, v dobrej viere plniť základnú úlohu policajného zboru, alebo vylepšenie rodinného rozpočtu?

Samotná úvaha, že oddelenia kriminálnej polície štandardne riešia najzávažnejšiu trestnú činnosť, majetkovú, ekonomickú, násilnú s nezanedbateľnou trestnou sadzbou, bez problémov na základe nepravdivých a neoverených tvrdení vyrábajú obvinených šokovala, ale otázka, či sú vôbec schopní spomínaní policajní dôstojníci plniť akékoľvek úlohy v policajnom zbore, ak nedo-

kázu zistiť, koľkokrát sa vyskytla v troch štvorstranových materiáloch jedna veta vyvolávala priam hrôzu. Ako istý filmový hrdina povedal: kde je vôľa, tam je cesta. Na faktoch nezáleží. Tento slogan podľa všetkého nie je cudzí ani lekárom špecialistom. Súčasťou tretej verzie trestného spisu bol výpis z môjho účtu poistenca Všeobecnej zdravotnej poisťovne za obdobie od roku 2005-2013.

Ako osobu ma nikdy nezaujímal aké platby realizuje za mňa zdravotná poisťovňa, či neodváža lekárom platby za nezrealizované výkony alebo podobne. Verila som, že Hippokratova prísaha je zárukou slušnosti a morálky aj slovenského lekára špecialistu. V živote by ma nenapadlo, že lekár špecialista je vôbec schopný účtovať platby za výkony, ktoré nepreviedol.

Platby za reálne prevedené úkony lekárov špecialistov vo väčšine prípadov uhrádzajú poisťovne po termíne. Množstvo vykonaných výkonov zdravotnej poisťovne uhradiť odmietnu, s odôvodnením, že zákrok nebol nevyhnutne potrebný, paradoxne však uhrádzajú lekárom špecialistom výkony a paušálne platby za poistencov, s ktorými lekári neprišli do kontaktu.

šok z výpisu poistenca...

Podľa výpisu poisťovňa za mňa uhrádzala roky paušálne platby trom gynekológom, navštevujem dvoch psychiatrov a jedného zubára. Jednu z päťice lekárov gynekologičku poznám osobne, pretože som bola jej pacientkou pred viac ako dvadsiatimi rokmi, mená zvyšných štyroch som nepoznala ani z počutia gynekologické vyšetrenie som naposledy absolvovala v septembri 2000, niekoľko dní po pôrode...

Na strach a panické stavy, možno depresie som údajne liečená od roku 2005 psychiatrickou z Univerzitnej nemocnice v Košiciach, podľa výpisu z účtu poistenca ma liečila frontinom. Kedy som mala absolvovať psychiatrické vyšetrenie z výpisu nevyplývalo.

Košice sú jedným z mála miest, ktoré som nikdy nenavštívila. V konečnom dôsledku aký význam by malo za liekom dostupným v každej lekární merať cestu Nitra - Košice.

Ďalej podľa výpisu poisťovne som v januári 2011 absolvovala komplexné psy-

chiatrické vyšetrenie pacienta, bola mi urobená kompletná anamnéza, orientačné neurologické vyšetrenie, založená zdravotná dokumentácia, urobený diagnostický záver, vypracovaný liečebný plán a bola som zaradená do dispenzárnej starostlivosti.

Úhrada poisťovne za produkt 6 - sociálna intervencia v sume 5,4 eura, ako súčasť psychiatrického vyšetrenia skôr pobavila, pretože neviem si predstaviť ako zámerne zasiahol do spôsobu môjho konania lekár, ktorého som v živote nestretla.

Do kolien ma však dostala „zubná starostlivosť“! Podľa výpisu poisťovňa hradí za výkony zubnému lekárovi, s ktorým som podpísala zmluvu údajne v roku 2013. Zmluvu som totiž údajne podpísala dvadsaťpäť rokov po extrahovaní kompletného chrupu!

Na prvý pohľad Všeobecná zdravotná poisťovňa zaplatila niekoľko sto eur za nerealizované výkony.

Pohľad číslo dva evokoval otázku za koľkých pacientov, ktorých lekári nemali tú česť ani vidieť poisťovňa zaplatila výkony a tu už nejde o pár sto eur.

Pohľad číslo tri však desil. Na základe troch nepravdivých údajov vo výpise z účtu poistenca o poskytnutí zdravotnej starostlivosti v sume necelých dvadsať eur, bolo Kovarčíkom vydané uznesenie o pribratí súdnych znalcov na skúmanie môjho duševného stavu a posúdenie, či pobytom na slobode neohrozujem spoločnosť.

A tak z niekoľkých strán výpisu som nezistila iba čo poslúžilo okrem sfalšovanej zápisnice ako podklad na vydanie súdneho rozhodnutia na znalecké skúmanie duševného stavu ale aj spôsob realizácie platieb za fiktívne výkony počestných lekárov špecialistov.

generálny prokurátor v zastúpení...

Skutočnosť, že fakty boli nepodstatné presvedčilo ma o niekoľko dní rozhodnutie generálnej prokuratúry.

Generálny prokurátor, zastúpený JUDr. Švábiovou, vo februári 2014 rozhodol o mojom podnete proti vznesenému obvineniu s odôvodnením, že obvine-

nie bolo vznesené v súlade so zákonom, nakoľko premlčacia lehota uplynula dvadsiateho štvrtého júna 2013.

Márne som lustrovala spis spredu i zozadu listinu s uvedeným dátumom som nenašla, pretože dátum nesúvisel s konaním a ani s termínmi odovysielaných reportáží.

Napokon, správne rozhodnutie generálnej prokuratúry bez perál ducha si nedokážem predstaviť a perlorodka Švábiová perlila od začiatku do konca...

„Pre úplnosť si dovoľím nad rámec vybavenia Vášho podnetu uviesť, že generálny prokurátor v tejto trestnej veci preskúmal správnosť a zákonnosť postupu, ako aj prokurátora z vlastnej iniciatívy.“

JUDr. Švábiová po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho materiálu konštatovala, že trestné stíhanie je zákonné tak pokiaľ ide o jeho dôvodnosť ako aj použitie kvalifikácie, nakoľko k uzneseniu obvinenia došlo počas plynutia premlčacej doby, ktorá riadne uplynula dvadsiateho štvrtého júna 2013.

V rozhodnutiach generálnej prokuratúry, v rámci dlhoročnej korešpondencie som prečítala množstvo scestných vyjadrení prokurátorov, ale aby prokurátorka vyjadrením vo svojom rozhodnutí z generálneho prokurátora urobila vola, ktorý má problém s počítaním lehôt, stretla som sa prvýkrát.

Trestné konanie je predovšetkým o dôležitých procesných lehotách a k základnej výbave prokurátora patrí nepochybne správne počítanie lehôt. Premlčacia doba začína plynúť od okamihu kedy došlo k spáchaniu trestného činu.

V mojom prípade začala päťročná premlčacia doba plynúť odovysielaním spornej vety v relácii Paľba dvanásteho mája 2008, nakoľko konanie nebolo prerušené. Ak k uvedenému dátumu pripočítame päť rokov, premlčacia doba uplynula dvanásteho mája 2013.

Pán generálny prokurátor JUDr. Čižnár trestný spis nepreskúmal, a je vylúčene, že „predmetný materiál“ vôbec videl. Je ťažké uveriť, že generálny prokurátor má problém s počítaním lehôt.

Generálny prokurátor JUDr. Čižnár nie je hlupák po oboznámení sa s trestným spisom by nepochybne zistil, že premlčacia doba začala plynúť 12.5.2008

jediným odvysielaním spornej vety v relácii Paľba, zároveň by zistil, že ani právna kvalifikácia skutku nie je v súlade so zákonom, ale to by skutočne musel trestný spis aspoň vidieť, ak nie naštudovať.

Rozhodnutie Švábiovej sa viac menej nedalo brať vážne, podobne ako väčšina listín, ktoré mi zaslala v priebehu rokov 2003 až 2009 a jediným spôsobom ako bolo možné dať váženej prokurátorky najavo jej úbohosť bolo opäť cestou blogu. Vyjadrenie JUDr. Švábiovej, v súvislosti s angažovanosťou generálneho prokurátora v trestnej veci, ktoré malo dať jej paškvilu vážnosť, urobilo z Čižnára hlupáka, majúceho problém s triviálnym počítaním lehôt v trestnom konaní.

Môj názor na rozhodnutie generálneho prokurátora, zastúpeného prokurátorkou Švábiovou vyjadrený cez blog nepochybne zapôsobil.... respektíve dokonale pani prokurátorku našťaval. V reáli to znamenalo, že sa ma panstvo rozhodlo vec raz a navždy zmiesť z povrchu zemskeho...

Pre slovenské brachiálne zložky - ak sa rozhodnú pre radikálne riešenie - dodržanie zákonov a štandardných postupov trestného konania je bezpredmetné. spomienka na rozhovor...

Konečne špekulácie spojené s mojím duševným stavom boli bezpredmetné, nakoľko som mala za sebou niekoľko psychiatrických vyšetrení v Prahe a po zverejnení ďalších okolností súvisiacich s konaním na blogu, bola verejná mienka na mojej strane.

Podstatné bolo iba dodržať slovo, ktoré som si dala pri odchode. Pätnástimi blogmi zastaviť trestné konanie.

Psychiatri v Prahe uvádzali, že netrpím ani som netrpela žiadnou psychickou poruchou, nepotrebujem hospitalizáciu ani ambulantnú liečbu.

Ak som z niečoho nebola práve nadšená boli slovné spojenia súvisiace s mojím sebavedomím... nízke sebavedomie, neprimerane nízke sebavedomie vo vzťahu k intelektu, nízke sebavedomie, ktorého príčinou je dlhodobé trestné stíhanie a podobne.

Uspokojila som sa - horším variantom, by bolo ak by hodnotili ako nedostatočný intelekt. Riešiť sebavedomie v tom období nepodstatné, navyše čakalo ma posledné psychiatrické vyšetrenie, detektor lži...

Ak som s niečím nepočítala, že ako prvé budú psychiatri riešiť môj rozhovor pre Sme na komisii, ktorá mala vypracovať znalecký posudok duševného stavu a posúdiť moju hodnovernosť.

Pán psychiater sa spýtal, kto odpovedal Sudorovi na otázky zverejnené v rozhovore.

Automaticky zo mňa vyhrklo, že ja....

Skúmavo sa na mňa zahľadel, vysvetlil, ktoré všetky moje výstupy písomné aj ústne naštudoval a opäť mi položil otázku: „Kto odpovedal Sudorovi na otázky zverejnené v rozhovore?“ To už som riadne znervóznela a zalial ma studený pot, navyše v ruke držal vytlačený rozhovor, so zvýraznenými slovnými spojeniami. „Ten rozhovor musel byť upravený, používam priveľa právnických výrazov, redakcia upravila moje vyjadrenia pre ľahšie pochopenie textu.“ povedala som takmer po tichu. „Snad pro jednoduší pochopení textu.“ zareagoval psychiater. „A vy ste tomu věřila?“ „Nečekám odpověď.“

Niekoľko týždňov mala opäť nad čím uvažovať. Jediné, čo som si ani len nemohla pripustiť bol podraz od Sudora.

Druhá ponuka na rozhovor od Karola Sudora prišla niekedy v marci, a aj keď si Sudora vážim, že našiel odvahu veľkú časť rozhovoru zverejniť, zbabelo som ponuku odmietla.

posun v konaní...

Faktom je, že po textoch publikovaných koncom februára 2014 sa brachiálne zložky rozhodli priviesť ma k rozumu a potichu dostať na Slovensko. Aby mi bolo jasné, že majú záujem trestnú vec doriešiť v súlade so zákonom rozhodli sa pre zmenu vecnej príslušnosti a vyšetrovateľa. Skutočným dôvodom bolo zastaviť publikovanie textov. Hodnotiaci úsudok, ktorý mi kladli za vinu po zmene príslušnosti mala riešiť krajská kriminálka Bratislava.

Dobrý pocit. Moje blogy opäť raz spôsobili hystériu v polícii.

Krajský riaditeľ policajného zboru Bratislava sa rozhodol riešiť moje blogovanie tradičným spôsobom, zaužívaným desaťročia v politických kauzách, v prípadoch, kde je potrebné odstíhať osobu za každú cenu, bez ohľadu na to či

sa nejakého trestného skutku vôbec dopustila a zabrániť ďalšiemu zverejneniu nezákonností brachiálnych zločiek.

Výberovou príslušnosťou preradil trestný spis vedený na kriminálke Bratislava IV pod spisovou značkou ČVS: ORP-390 /1-OVK-B4-2008 a súbežne vydal pokyn založiť trestný spis s novou spisovou značkou ČVS: KRP-157/1-VYS-BA-2014. Vec prideliť na riešenie vyšetrovateľovi krajskej kriminálky Ing. Jánovi Kohútekovi.

Informáciu mi sprostredkoval manžel. „Volal mi vyšetrovateľ. V úložni máš nahrávku hovoru, pobav sa.“

Kohútek v akcii...

„Pozdravujem Kohútek, vyšetrovateľ, Krajského riaditeľstva Bratislava, pán Teleki máte chvíľočku neruším?“

„Môžete nech sa páči...“

„Volám v súvislosti s vecou vašej pani manželky, že na krajské riaditeľstvo bolo odstúpené trestné konanie vašej manželky, ktoré sa proste viedlo na Bratislave 4, čiže už sa to vyšetroje tu... len... len... len sa chcem spýtať.... tiež ten starší problém trošičku... je možné zabezpečiť vašu pani manželku k úkonu...?“

„Manželka je dlhodobo v Prahe...“

„V Prahe?“

„A k akému úkonu?“

„Viete čo tak, tak jedna k jednej... tam bol začatý výsluch, ktorý... ktorý... ktorý... s tým, že potom bol vlastne prerušený, s tým, že ja... ja... ja... ako nový vyšetrovateľ, ktorý v tom bude konať,... rád by som ju vypočul... V Prahe znamená... vy ste v nejakom... v nejakom kontakte s ňou?“

„Volám s ňou každý večer cez skype...“

„No viete lebo... lebo.. ja ju budem nejako formálne... formálne... predvolať aj to nejak vykázať.. takže aby... aby...“

„Môžete ju predvolať, ja Vám to prevezmem, mám od nej splnomocnenie, ja Vám to prevezmem, následne jej to prepošlem a ona sa poradí s advokátom, čo s tým...“

Po tejto vete si Kohútek pravdepodobne uvedomil, že manžel si z neho robí žarty a zvýšil hlas. Zakoktanie hneď v úvode vety však na jeho autorite neprišlo, skôr napovedalo o jeho neprimeranej nervozite, evidentne sa vymykajúcej spod kontroly.

„Je... je... je taký problém prísť, prísť na Slovensko?“

„Ona nedôveruje na Slovensku nikomu, po tom, čo s ňou Kováčik vyvádza.“

„Je najvyšší čas prísť na Slovensko, lebo sa to ťahá dlho...“

Druhý pokus o autoritatívne jednanie a jediná vetu vyslovenú bez zajakávania prerušil manžel s otázkou, ktorá ho opäť vrátila späť zajakávaniu, a bolo po autorite.

„A čo s tými pribratými zmlcami?“

„No veď... veď aj to je... to je tiež... tam sú pribratí zmlci a budeme to musieť riešiť...“

„Pán vyšetrovateľ, poznáte ten spis, viete za akých okolností boli pribratí zmlci?“

„Či viete, či nie trestné konanie má isté... isté zákonitosti..., ktoré bude potrebné dodržať.“

„Ona bola prvá, ktorá ich chcela dodržať.“

„Musíme to ukončiť, musíme sa stretnúť.... iná cesta tu nebude....“

„Keď zrušíte pribratie zmlcov tak ako to zrušila okresná prokurátorka, budete môcť s ňou hovoriť, keď to nezrušíte nepríde na Slovensko, nebude riskovať.“

„Keď sa bude vyhýbať... môže to zasa vytvárať... musíme to ukončiť.... musíme pohnúť s touto vecou, lebo tento stav nie je žiadúci...“

Pošlite jej predvolanie ukončil rozhovor manžel...

Výetrovateľ Kohútek vedel, že ma musí dostať dobrovoľne na Slovensko a vziať do kolúznej väzby, bol nervózny, opakoval sa a zajakával o dušu... jeho chvíľková razancia v jednej vete pôsobila detinsky... zvláštne.

Nečakane zavolať „nepripravenému“ manželovi s cieľom zaskočiť ho, ale výhodu momentu prekvapenia prepásoľ, prekvapil Teleki...

Telekiho pokoj a reakcia ho musela vyvádzať do krajnosti. Po vypočutí nahrávky som mala pocit, že viac túži po tom, aby vykázal v zmysle zákona činnosť ako túžbu po stretnutí so mnou. Po dlhých mesiacoch som sa konečne zasmiala.

najvyšší čas konanie ukončiť...

Pre trestné konanie bola moja výpoveď bezpredmetná. Kohútek nemal najmenší dôvod ma vypočuť. Moju písomnú výpoveď so všetkými stanoviskami nielen k vznesenému obvineniu, ale aj odôvodneniu, so všetkými stanoviskami k nepravdivým tvrdeniam JUDr. Loduhovej, s listinnými dôkazmi v rozsahu viac ako tristo strán manžel dal zažurnalizovať do trestného spisu v rámci svojej svedeckej výpovede. Kohútekovi stačilo vyhodnotiť dôkazy a mohol rozhodnúť od stola.

Kohútek vedel a mal spise dostatok dôkazov na vznesenie obvinenia JUDr. Loduhovej nielen pre krivú svedeckú výpoveď a mal dostatok dôkazov poukazujúcich na nezákonnosti pri vyrubovaní súdnych poplatkov a konaní, kde Okresný súd v Považskej Bystrici vydával exekučné tituly, vo veciach kde nebol súdom povinného a zo zákona nemohol konať.

V rámci svedeckej výpovedi mal v spise dostatok listinných dôkazov, ktoré poukazovali na podvod JUDr. Loduhovej, na základe ktorého získala od Markízy za údajné poškodenie dobrého mena sumu tridsať tisíc eur.

Oznámenie o prevzatí trestnej veci ČVS: ORP-390 /1 - OVK-B4-2008 odňatej Kovarčíkovi Ing. Kohútek nezaslal.

Predvolal ma na výsluch obvinenej v trestnej veci ČVS: KRP-157/1-VYS-BA-2014. Zo spisovej značky vyplývalo, že ide o nové konanie, ktoré začalo v roku 2014....

Prevzal spis a pozabudol na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi §4 odseku 1, 2, ktorá hovorí, že rovnakou spisovou značkou treba označiť každú písomnosť, ktorú v tej istej veci vyhotovil policajt zakladá do vyšetrovacieho spisu alebo mi vzniesol iniciatívne obvinenie pre texty publikované na blog.sme?

Trestný spis bol v tom čase zaplnený nielen textami z blogu a diskusiami k jednotlivým textom, ale aj vyjadreniami typu: ovplyvňujem verejnú mienku, marím vyšetrovanie zverejňovaním postupu orgánov činných v trestnom konaní, zverejňujem celé mená orgánov činných v trestnom konaní dokonca s titulmi, hodnosťami a zaradením v útvare.

Pre mňa logické, pre nich nepochopiteľné.

Ak pácha niekto trestnú činnosť ako verejný činiteľ musí hrdo znášať aj medializáciu ako verejný činiteľ. Polícia ani prokuratúra ani žiadna inštitúcia predsa trestnú činnosť nepácha, ale konkrétni ľudia, takže z môjho pohľadu útočiť na inštitúcie je predsa nezmysel už len z úcty k slušným, ktorí v nich pracujú.

Zverejňovanie textov s detailným popisom nezákonného konania orgánov činných v trestnom konaní, odsunulo pôvodné vyjadrenie, pre ktoré mi bolo obvinenie vznesené takmer do zabudnutia a prioritou šetrenia polície boli texty na blog.sme.sk, predstavujúce vážnu hrozbu nielen pre všetkých, čo viedli od roku 1998 do roku 2011 voči mne trestné konanie, ale aj pre aktérov tretieho trestného konania. Panstvo si uvedomovalo, že pravdivosť textov nie možné napadnúť trestným oznámením, ani žalobou voči denníku Sme.

nový vyšetrovateľ, nová spisová značka, nové konanie, nové skutky ?

Kohútek, po nezvládnutom telefonickom rozhovore, keď pochopil, že môj manžel sa v žiadnom prípade nebude podieľať na mojom dobrovoľnom návrate na Slovensko, rozhodol sa opäť zahrať na orgán štátnej moci, okamžitým výsluchom môjho manžela, za ktorým pricestoval v sprievode dvoch policajtov do Nitry:

„Budem vám dávať jednoduché otázky, aby to bolo rýchlejšie, dobre? Čiže, otázka jednoduchá. Uveďte kde sa v súčasnej dobe zdržiava vaša manželka Jana Teleki, uveďte presné miesto jej pobytu a pohybu, a presnú adresu, na ktorej si preberá poštu.“

„Manželka sa zdržiava v Prahe, jej poštu preberám ako jej splnomocnenec v Nitre.“

„Presnú adresu v Prahe viete?“

„Neuvediem vám ju. Pre jej bezpečnosť.“

„Dobre. To predpokladáme taktiež... ani korešpondenčnú adresu, kde si preberá...“

„jana.teleki@gmail.com, tam jej môžete doručovať. Alebo to čo doručíte jej písomne, ja to prevezmem ako jej splnomocnenec na pošte, a ja jej to doručím. Predpokladám, že také isté doručenie sa robí ako jej obhajcovi, tak aj jej, nie?“

„Obhajcovi sa doručuje, jasné.“

„No veď to hovorím. Dobre, všetko k tej otázke? Tu máme druhú, uveďte akou formou vy osobne komunikujete s vašou manželkou?“

„Osobne nijako, písomne cez e-mail alebo telefón, teda cez Skype.“

„Manželka má aký nick na skype?“

„To vám nebudem uvádzať.“

„Uveďte kto presne zadáva tématické príspevky na internetový blog jana teleki.blog.sme.sk.“

„To čo má spoločné s touto vecou?“

„No... odpovedzte na otázku.“

„Tie príspevky vydáva manželka, a myslím si že nie sú v žiadnom prípade namierené voči pani Loduhavej.“

„To ja netvrdím. Mne ide len o tú technickú vec.“

„Hovorila o tom, ako sa voči nej postupuje, alebo postupovalo v minulosti.“

Kohútek na konci výsluchu manželovi zdôraznil, že Slovenská polícia už podniká kroky, na moje vypočutie v Českej republike, čiže slovenskí policajti prídu ma vypočuť do Prahy...

Úvahy o mojom vypočutí v Prahe slovenským vyšetrovateľom neprichádzali do úvahy, pretože policajný orgán Slovenskej republiky na území Českej republiky nemá právomoc konať. Vedel to on, manžel aj ja.

Vypočutie českým orgánom činným v trestnom konaní, neprichádzalo do úvahy, pretože už len predstava, že popíšem konanie slovenských orgánov desila, vypočutie neutranným českým vyšetrovateľom bez pomeru k veci neprichádzalo do úvahy a vydávacie konanie pre Slovenskú republiku znamenal predzvesť pohromy. Opäť dôvod zasmiať sa.

takých ako vy nevydávame...

Od môjho príchodu do Prahy som bola v kontakte s pracovníkmi polície a Interpolu, po oboznámení sa so spisovou agendou jednohlasne odmietli možnosť vydania medzinárodného zatykača a iniciovania extradičného konania. Vydávacie konanie v mojom prípade nepredstavovalo hrozbu odovzdania orgánom činným v trestnom konaní Slovenskej republiky.

Po vyhodnotení spisového materiálu z ich pohľadu reálnejšou bola objednávka na moju fyzickú likvidáciu, podobne ako v minulosti.

Moje rozstrieľané okno na byte v januári riešila Česká polícia.

Vydávacie konanie voči novinárke by bol mediálny cirkus, ktorý si Slovenská republika nemohla dovoliť. V rámci vydávacieho konania sa posudzuje nielen trestný skutok - jedna veta vytrhnutá z kontextu kladená mi za vinu - ale aj okolnosti, ktoré predchádzali konaniu, vysloveniu hodnotiaceho úsudku, čiže Slovenská republika by sa „nielen blamáži“ s porušovaním zásady ne bis in idem nevyhla.

Bola som trestne stíhaná pre zverejnenie anonymnej veršovanej satiry, ktorá

nenaplnia materiálnu ani subjektívnu stránku trestného činu, a nie je žalovateľná ani v občiansko - právnom konaní, osem rokov ma súdili pre paragraf útok na verejného činiteľa prostredníctvom tlače, ktorý bol vypustený z trestného zákona v roku 2003, respektíve zrušený z dôvodu, že bol v rozpore s Európskym dohovorom o ľudských právach.

Nepochybne témami vydávacieho konania, by bola policajná ochrana, zriadená mojej rodine po tom ako som v roku 2003 získala fotokópie trestných spisov, podpálené a výbušninou podložené auto, či uvoľnené kolesá na motorových vozidlách, ktoré ma prevážali. Nie je predsa štandardné, aby počas presunu chránenej osoby boli uvoľnené kolesá na policajnom motorovom vozidle.

Ani strelba, pokus o únos, či iné paranormálne javy s konaním súvisiace, by Slovenskú republiku do pozície favorita v dodržiavaní ľudských práv nepochybne nestavali a orgány činné v trestnom konaní si uvedomovali, že kompletnú agendu pre prípad extradičného konania mám so sebou. Vydávacie konanie by skončilo pre Slovenskú republiku hanbou na sto zím.

V apríli som mala skompletizované všetky znalecké posudky súvisiace s duševným stavom, čiže táranie o duševnom stave, nepričetnosti a nebezpečnosti pre spoločnosť neprichádzalo do úvahy a pravdepodobne ťažko by im niekto zožral rozprávku o vyhýbaní sa trestnému konaniu, keď sa osobe obvinenej kladie za vinu jedna veta a obvinená sa v pravidelných intervaloch informuje na Interpole, či Slovenská republika nepožiadala o jej zatknutie.

Kohútekove bu bu bu...

Naznačovanie Kohúteka, že ak sa nevrátim na Slovensko vytvorím podmienky pre vzatie do kolúznei väzby nebolo možné stráviť ani ako prvoaprílový žart, pretože tie som splnila odchodom do Českej republiky...

Muselo byť pre panstvo zdrvivujúce, keď zistilo, že mojim odchodom definitívne stratili dosah na moju osobu. Ale predpokladať, že výmenou vyšetrovateľa a zmenou príslušnosti dokážu ma dobrovoľne dopratať na Slovensko mohol vymyslieť iba na veci nezúčastnený hlupák.

Po manželovom výsluchu, bolo zrejmé, že pán Ing. Kohútek nemá v pláne

viest konanie v súlade so zákonom, ale pokračovať v nezákonnom konaní začatom JUDr. Kovarčíkom - zvládnuť zatknutie a zničenie cez psychiatriu.

Na konanie vyšetrovateľa Kohúteka som postupne reagovala tromi tematickými príspevkami“ na blogu sme. sk.

Prokuratúra dala za pravdu „nepričítnej“...

Špičky slovenskej justície

Ako spochybníť nespochybniteľné – recept sudkyne Loduhovej...

Predpokladala som, že Kohútek a jeho nadriadení pochopia minimálne dve veci: nemám problém zverejniť konkrétnu trestnú činnosť všetkých sudcov a prokurátorov, ktorí sa jedenásť rokov podieľali na mojom prenasledovaní v pozícii orgánov činných v trestnom konaní a mená politikov, respektíve ústavných činiteľov, s právnickým vzdelaním, ktorí dôverne poznali trestné spisy vedené voči mojej osobe, intenzívne krmili občanov rozprávkami o právnom štáte a hrubé porušovanie základných ľudských práv s aroganciou im vlastnou odignorovali.

Zároveň vedeli že, nemám problém zverejniť všetky klamstvá JUDr. Loduhovej, ktorými privodila nielen mne trestné stíhanie, ale Markíze škodu 30.000 eur. Tentoraz pochopili.

zastavenie...

Deviateho júna 2014 prokurátorka Krajskej prokuratúry JUDr. Beáta Vítková zastavila voči mne trestné stíhanie, s odôvodnením, že vykonaným vyšetrovaním neboli zdokumentované dôkazy, potvrdzujúce podozrenie z trestnej činnosti. Hodnotiaci úsudok odvysielaný TV Markíza, čiže skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, nie je trestným činom.

Pani prokurátorka rozhodla a vydala uznesenie v duchu príslovia, aby ovca zostala celá a vlk sýty. Géniovia z prokuratúry si uvedomili, že konanie voči mne musia zastaviť, ale zároveň nejakým spôsobom trestnú činnosť JUDr. Loduhovej „ošetriť“ s nádejou, že mi konečne zatvoria ústa...

Dvomi základnými „prioritami“ pani prokurátorka prispôsobila celé odôvodnenie uznesenia, perlila a perlila...

Vítková v uznesení uviedla, že skutok, ktorý bol doposiaľ predmetom trestného stíhania nekorešpondoval s trestným oznámením a nevystihoval jeho podstatu, preto pri určovaní rozsahu dokazovania a vydání rozhodnutia bolo nevyhnutné zabezpečiť úpravu skutku tak, aby zodpovedal stavu veci a zákonu.

Podľa trestného oznámenia som mala „ako redaktorka televízie Markíza“ nepravdivo informovať o stave trestných konaní v jednej trestnej veci. Keďže nikdy som nebola redaktorkou televízie a moje tvrdenie bolo preukázané právoplatným uznesením súdu o zastavení trestného konania, s odôvodnením, že ďalšiemu konaniu bráni prekážka ne bis in idem - mal Kováčik konanie zastaviť. Napokon aj v súlade so zákonom niekoľkokrát zastavil.

Po zistení, že nie je možné mi preukázať, že vinu na základe podaného podnetu, vstúpil do hry prokurátor krajskej prokuratúry Bratislava Šramko a vydal pokyn vytrhnúť jednu vetu z kontextu, o ktorej boli presvedčení, že nie je možné predložiť dôkazy na jej odôvodnenie a vzniesli obvinenie.

výber výroku nebol náhodný...

Keď po odvysielaní ospravedlnenia JUDr. Loduhovej som uverejnila na blogu Pravda.sk. Text: „Za oslobodzujúci rozsudok v kauze básnička zaplatila Markíza“ zaujala som stanovisko ku všetkým bodom ospravedlnenia, okrem výroku, ktorý sa mi kládol za vinu... jednoducho z dôvodu, že okolnosti na zdôvodnenie sa v statiach niekoľkokrát opakovali, nie preto, že by som vetu nedokázala zdôvodniť...

Šramko sa prerátal, vybral na vznesenie obvinenia nesprávnu vetu - výrok, ktorý bol kľúčom k otvoreniu šetrenia trestnej činnosti sudcov a prokurátorov počas jedenástich rokov, ale aj trestnej činnosti sudkýň rozhodujúcich v spore Markíza verzus JUDr. Loduhová.

Po zistení, že nemám problém ani posledný výrok zdokladovať listinami, rozhodol sa prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava osudovú chybu vyriešiť spôsobom jemu najbližším cestou psychiatrie. JUDr. Šramko vyučuje

súdnych znalcov z odboru psychiatria, ako postupovať po ich pribratí do konania...

novinka v klasifikácii trestného činu...

Skutok, ktorý sa mi kládol za vinu som nespáchala a tak pani prokurátorka rozhodla v rozpore so zákonom „pozmeniť“, skutok za ktorý som bola obvi-
nená.

Mýliť sa je ľudské. Prehliadla, že od odvysielanej reportáže uplynulo viac ako šesť rokov, rozhoduje o vznesenom obvinení, a prekvalifikovať skutok po uplynutí premlčacej lehoty je v príkrom rozpore so zákonom...

S novinkou, ktorú aplikovala JUDr. Vítková som sa v predchádzajúcich ko-
naniach nestretla.

Z jej konania vyplývalo, že ak sa po vznesení obvinenia preukáže, že skutok sa nestal a politický záujem nekorešponduje s výsledkami dokazovania vymyslí prokurátor nový skutok. V skutku pôsobivé.

sfalšované listiny poskytnuté Markíze...

Druhou perlou JUDr. Vítkovej bolo vyjadrenie, že „v prípravnom konaní bolo nepochybne preukázané, že informácie vzťahujúce sa na stíhaný skutok, ktoré som poskytla najprv písomnou formou a neskôr aj ústne redaktorovi televízie Markíza, nezodpovedali skutočnosti“.

V tejto časti pani prokurátorka riadne popustila uzdu svojej fantázii.

Rozhodnutia polície a prokuratúry, a Najvyššieho súdu mnou dodané Pasia-
rovi pri príprave reportáži, ktoré spracoval a odvysielal sa údajne nezakladali na pravde...

Listiny, predstavujúce právoplatné a vykonateľné rozhodnutia z trestných konaní, premenovala na informácie zaslané písomnou formou. Ak by totiž jej výrok bol pravdivý poskytla som Markíze sfalšované rozhodnutia vydané orgánmi činnými v trestnom konaní...

Televízii Markíza som poskytla všetky rozhodnutia vydané v rámci obidvoch trestných konaní, v trestnej veci ČVS: OUV 345/PB-98, čiže prvého trestného konania vedeného od 14. 12. 1998 - 7. 1. 1999 ako aj druhého trestného konania v trestnej veci ČVS: OUV 345/PB-98 vedenej 4. 2. 2000 - 7. 11. 2011, ktoré bolo zastavené z dôvodu, právoplatného ukončenia trestnej veci v roku 1999.

Kópie písomností prevzali všetci odborníci na trestné právo a na základe listín poskytli Markíze vyjadrenie.

Všetci - vrátane vtedajšieho generálneho prokurátora Dobroslava Trnku.

Z tohto pohľadu tvrdenie prokurátorky, že listiny nezodpovedali skutočnosti bolo choré.

Pravdivosť mojich tvrdení pre televíziu Markíza v prvom rade potvrdzovali právoplatné uznesenia v trestnej veci, ktoré pri rozhodovaní mala početná prokurátorka, a ktoré sa spochybníť nedajú aj keď by sa rozliala na kolomaz.

dobrodružstvá stále nové...

Spôsob rozhodovania Vítkovej bol viac ako neštandardný. JUDr. Vítková ne-preverila pravdivosť tvrdení JUDr. Loduhovej a neskonfrontovala ich s listinnými dôkazmi, ale spochybnila, právoplatné rozhodnutia vydané v rôznych časových obdobiach orgánmi činnými v trestnom konaní, a ako pravdivé vyhodnotila zavádzajúce tvrdenia početnej sudkyne.

Predsa nie je normálne, aby prokurátor spochybnil právoplatné uznesenie vyšetrovateľa o zrušení obvinenia opatrené pečiatkou právoplatnosti a vykonateľnosti a akceptoval tvrdenie poškodenej, že vyšetrovateľ uznesenie o zrušení obvinenia nevydal, aby prokurátor mal v spise dve právoplatné uznesenia v jednej trestnej veci a v uznesení tvrdil, že moje vyjadrenia v súvislosti s dvomi trestnými konaniami sa nezakladali na pravde.

sny a predstavy...

Niekoľko rokov sledujem dievčatá pôsobiace na prokuratúre a súdoch, pozorne študujem ich rozhodnutia a zisťujem, že ich rozhodnutia obsahujú viac

fikcie a predstáv ako reálneho obrazu o konaní. Nepochybne k zabehnuté praktiky uplatnila aj pani prokurátorka, nad jej rozprávkou o rozsiahlom vyšetrovaní som sa zmohla iba neveriacky točiť hlavou...

Po piatich rokoch trestného konania mal spis 122 strán, za päť rokov bola vypočutá JUDr. Loduhoová, Pasiar a ja. Väčšinu spisu tvorili rozhodnutia, ktorými vyšetovatelia podnet odmietali a sťažnosti Loduhoovej.

Posledný rok sa síce spis rozrástol na nejakých šesťsto strán, nie však v dôsledku vyšetrovania, ale z dôvodu, že môj manžel pri výsluchu doplnil spis o moje stanoviská a listiny v rozsahu viac ako tristo strán a Kovarčík do spisu založil moje blogy vrátane diskusií k textom.

Rozsiahle vyšetrovanie posledný rok spočívalo vo výsluchoch Loduhoovej, manžela a Pasiara.

odbúranie bludov...

V konečnom dôsledku JUDr. Vítková napriek množstvu tvrdení nezakladajúcich sa na pravde, konanie zastavila s rozsiahlym odôvodnením, že predmetná vec neprekročila hranice občianskoprávneho sporu. Všeobecne v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, alebo v ktorých sa vedú civilné súdne spory, je primárne vecou súdov v civilnom konaní vyriešiť všetky sporné otázky.

Zdôraznila, že v tomto smere je nutné poznamenať, že každý protiprávny zásah do práva na ochranu osobnosti nemusí byť zároveň kvalifikovaný ako trestný čin. V opačnom prípade by sa paradoxne museli všetky takéto spory riešiť prostredníctvom trestného práva.

Trestné právo a trestnoprávnu kvalifikáciu určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, ako trestného činu je potrebné považovať za ultima ratio, teda za krajný právny prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský.

Trestné konanie nemôže slúžiť ako prostriedok nahrádzajúci ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávnych vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva, ktorým má súdna moc poskytovať ochranu.

neprijateľné...

Podľa Vítkovej je neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní, ktorých úlohou je ochrana prevažne celospoločenských hodnôt, a nie priamo konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca, ktoré svojou povahou spočívajú v súkromnoprávnej sfére.

Trestné stíhanie nie je namieste ak sa konanie obvineného výhradne pohybovalo v rovine občianskoprávných vzťahov. Určité zlyhanie, či nedostatočná účinnosť zákonných nástrojov slúžiacich k faktickému výkonu právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí, nemôže viesť k tomu, aby tieto opatrenia boli nahradzované, či dopĺňované prostriedkami trestného práva.

V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, ak nie sú vedľa toho splnené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, rešpektíve ak nie sú tieto predpoklady celkom nespochybniteľne zistené.

Zhodnotením dôkazov, získaných zákonným spôsobom jednotlivo i v ich súhrne, dospela záveru, že v danom štádiu trestného konania na podklade výsledkov vyšetrovania bolo preukázané, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Na základe vyššie uvedených skutočností Vítková skonštatovala, že vykonaným vyšetrovaním neboli zadokumentované dôkazy, ktoré by potvrdzovali pôvodné podozrenie z trestnej činnosti, za ktorú som bola obvinená....

Hoci obsah rozhodnutia a jeho zdôvodnenie v plnom rozsahu potvrdzoval zlyhanie polície a dozorovej činnosti prokuratúry počas konania a samotné obvinenie bolo nezákonné a neštandardné, JUDr. Vítková nevyhodnotila činnosť justičných orgánov z hľadiska zákonnosti postupu, ktorým som bola po obvinení šikanovaná, obmedzovaná na svojich ľudských právach a právach obvinenej, do takej miery že bezpečnosť a ochranu som musela riešiť útekom do zahraničia.

Prokurátorka JUDr. Vítková v dvanásť stranovom schizofrenickom rozhodnutí nepochybne preukázala svoju odbornosť. Nad odsekmi vsunutými na upokojenie rozzúrenej Loduhovej, po prevzatí uznesenia, ktorým nepochybne ani Vítková neverila sa dalo prokuriť veľa.

Rozhodnutie bolo na prvý pohľad rezignáciou brachiálnych zložiek, z pohľadu číslo dva som bola presvedčená, že skúšajú moju hlúposť...

Pochopili, že zo Slovenska som neodniesla, iba spisy z trestných konaní voči mne, ale kompletnú sporovú agendu firiem patriacich môjmu manželovi, ako aj likvidáciu firiem cez nezákonné konkurzy a všetky dôkazy o bezbrehom vyčíňaní špičiek justičného neba.

Zverejnený zoznam sudcov a prokurátorov, otriasol, ale ešte stále bolo potrebné zabrániť publikovaniu konkrétnej trestnej činnosti sudcov a prokurátorov, zverejneniu mien aktívnych politikov, vo vysokých štátnych funkciách, ktorý prišli s kauzou do styku. Uznesenie som vnímala ako posledný zúfalý pokus dobrovoľne ma dostať naspäť na Slovensko a ochrániť povesť Slovenskej republiky.

Slovenská republika je prezentovaná ako právny štát, a predsa nie je vhodné, aby nejaká bývalá slovenská novinárka zahraničie informovala o trestnej činnosti a zvrhlostiach predstaviteľov politických strán, polície, či justície Slovenskej republiky.

Predpokladali, že sa vrátim na Slovensko a opäť budú besnieť ako v predchádzajúcich rokoch, kým ma nezničia.

posledné kopanie kobyle...

Proti uzneseniu JUDr. Vítkovej bola prípustná sťažnosť, ktorú bolo možné podať do troch dní od doručenia uznesenia cestou Krajskej prokuratúry Bratislava na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Sťažnosť mala odkladný účinok... a hoci nikdo z môjho okolia neveril, že pani sudkyňa JUDr. Loduňová podá „kvalifikovanú sťažnosť“ bola som presvedčená, že nenávisťou zatemnený mozog bojovníčky za spravodlivosť a jej choré ego už z princípu nedovolila Loduňovej prehrať poslednú bitvu proti nejakej chudere, bez adekvátneho vzdelania - ako rada zdôrazňovala. V reči panstva z justície je adekvátnym vzdelaním jedine absolvovanie právnickej fakulty, hoc aj v Šamoríne.

Predpokladali, že po doručení uznesenia o zastavení trestného konania vrátim sa na Slovensko, JUDr. Loduňová podá voči rozhodnutiu sťažnosť, ktorej

prokurátor generálnej prokuratúry vyhovie, potichu ma zbalia a budú pokračovať v svinstvách...

Nemýlila som sa. Zvolili postup presne podľa môjho predpokladu ibaže zase raz nesprávne odhadli moje konanie po prevzatí uznesenia o zastavení. Uznesením sa nepodarilo ani zastaviť ďalšie publikovanie textov prostredníctvom blogu.

JUDr. Loduhová dostala svojej povesti. Proti zastaveniu podala sťažnosť, ako vždy v minulosti po márnom uplynutí lehoty na podanie sťažnosti. Profesijná lojalita doposiaľ vždy fungovala a stála nad zákonom ibaže priamo neohrozovala zásadným spôsobom aktérov jej scenárov. JUDr. Švábiová, ktorá rozhodovala o jej sťažnosti evidentne netúžila po ďalšej popularite.

JUDr. Loduhovej paragrafy súvisiace s podávaním sťažností nikdy veľa nehovorili a lehoty na podanie zakotvené v trestnom poriadku nepovažovala za potrebné dodržiavať. Lehoty predsa boli a sú predsa pre plebs. Pani sudkyňa sa však riadne prepočítala.

definitívny koniec...

Šestnásťročný duel Loduhová – Teleki, definitívne ukončil v auguste 2014 generálny prokurátor JUDr. Čižnár zamietnutím sťažnosti JUDr. Loduhovej, z dôvodu nedodržania lehoty. S dôvodmi sa ani nezaoberal – možno aj škoda.

Rozhodnutie generálneho prokurátora, zastúpeného JUDr. Švábiovou bolo veselým čítaním, najmä pri pasáži, v ktorej generálna prokuratúra vysvetľuje váženej pani sudkyňi s tridsaťšesťročnou praxou, váženej členke súdnej rady, akým spôsobom sa počíta lehota na podanie sťažnosti od prevzatia rozhodnutia.

Generálna prokuratúra v rámci preskúmania spisového materiálu nezistila nesprávny alebo nezákonný postup prokurátorky krajskej prokuratúry. Rozhodnutie bolo založené na zistení a ustálení skutkového stavu veci, o ktorom neboli pochybnosti.

Švábiová zdôraznila že, z podrobného zdôvodnenia a argumentácie prokurátorky bolo zrejmé, že získané dôkazy vyhodnotila v súlade s trestným

poriadkom, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, súhrne, nestranne a objektívne...

Pre vážnú predsedníčku súdu musela byť ponižujúca a traumatizujúca prehra, najmä ak proti nej - profesionálke s tridsaťšesťročnou praxou v justícii stál právny laik, síce kvalitne a dlhodobo trénovaný kvalitnými sudcami a prokurátormi, ale laik Jana Teleki.

Ona, autorita obklopená štátnou mocou a sieťou zviazaných známych, kolegov a priateľov z justície, prokuratúry a polície.

Ja, bývalá novinárka, právny laik bez kontaktov a skúseností, veriaci v ideály demokracie, v silu verejnej kritiky, zodpovednosti verejných činiteľov pred občanmi a v slobodu tlače.

Tri trestné konania a tri neúspešné pokusy o vzatie do kolúznejskej väzby. Po alarmujúcej prehre 6 : 0 pani predsedníčky súdu a členky súdnej rady ani vysúdených tridsaťtisíc euro získaných na základe nepravdivých tvrdení od Markízy nezahojí jej ponížené ego.

Tretie trestné konanie som zastavila pätnástimi blogmi tak ako som pri odchode prisľúbila dcére. Trestné konanie zastavili od stola.

občan a štátna moc. Rekapitulácia...

Listovala som som opäť v trestnom spise a sumarizovala zoznam orgánov činných v trestnom konaní.

Tretie trestné konanie voči mne viedol JUDr. Kovarčík, mjr. Ing. Mišáková, nadporučík Jaro, nadporučík Urban, Šoreková, Bocskayová, Markusek, Jendruščák, podporučík Nagy, Ing. Kohútek, prokurátor JUDr. Kubička, prokurátorka Mgr. Adamovičová, prokurátor JUDr. Šramko, súdni znalci z odboru psychiatria MUDr. Stanislavová, MUDr. André, súdny znalec z oblasti psychológie RNDr. Kešický, sudkyňa JUDr. Kráľová a mnoho zneužitých pracovníkov operatívy.

Dôvody, ktoré viedli dvadsiatku vysokoškolsky vzdelaných ľudí k rozhodnutiu zničiť osobu nezákonným trestným konaním a cestou psychiatrie nie je

možné stráviť, ospravedlniť ani akceptovať. Nezlyhali totiž iba ako orgány na výkon moci, zlyhali ako ľudia...

kauza a médiá...

Mediálny obraz kauzy ako aj celkový pohľad na kauzu zmenil sa v roku 2008 po odvysielaní reportáže odvysielanou v televízii Markíza. Niektoré médiá prejavili záujem o zverejnenie kauzy.

V priebehu konania a v rámci rozhovorov dostávala som rôzne otázky a priznám sa veľa krát som riešila dilemu, či má vôbec význam vysvetľovať, že dve trestné konania v jednej trestnej veci sú abnormalitou, podobne ako súdne konanie pre paragraf vypustený z trestného zákona, či má význam presviedčať novinárov, že útok na verejného činiteľa tlačou je od roku 2003 zrušený, že nie je možné vydať rozsudok pre paragraf, ktorý v čase vydania rozsudku nie je trestným činom.

Mnohokrát som nad otázkami novinárov ostávala v nemom úžase. Nechápala som, že investigatívci neovládajú základy trestného práva,... že kladú na jednu úroveň občiansko právne a trestnoprávne spory, že mnohí nerozoznávajú rozdiel medzi pojmom žaloba a obžaloba... ale z najčastejšie položenej otázky som bola v šoku...

Keby ste mohla vrátiť čas, išla by ste do toho znovu, do takéhoto procesu?

Môj mozog nedokázal spracovať, že novinár má pocit, že som „do toho“ išla.

Nový poznatok, že z pohľadu novinárskej obce som išla do niečoho čo sa mi akosi vymklo z rúk a ja to neviem ukončiť ma desil

Obvinený je osoba, ktorej po podaní trestného oznámenia bolo v predprípravnom konaní vznesené obvinenie. Osoba, ktorej jedinou možnosťou je proti obvineniam sa brániť.

Obvinený si nevyberá, nerozhoduje o tom, či do niečoho pôjde, obvinený je ten, ktorý ako jediný konanie musí absolvovať od začiatku do konca a nerozhoduje o ničom.

V rokoch 2008-2011 sa ku kauze vyjadrovala Markíza, denník Sme, týžden-

ník Týždeň. Osobitné poďakovanie nepochybne patrí domácomu spravodajstvu agentúr Sita a TaSR.

Kauza bola médiami prezentovaná, ako kauza obdobia mečiarizmu, pravda je taká, že začala po nástupe prvej Dzurindovej vlády a upevnených pozícií mečiarovských pohrobkov.

Začala po nástupe vlády, pre ktorú týždenník Aspekt a Dca rádio (ktoré sme s manželom vlastnili) viac ako rok bez nároku na akúkoľvek odmenu, iba z presvedčenia, viedli intenzívnu predvolebnú kampaň v Trenčianskom kraji, čase keď v rámci kraja boli naše médiá jediné, ktoré Mečiarizmus otvorene kritizovali a podporovali opozíciu a bažili po demokracii.

pozícia hrdina...

Niekoľko dní po zadržaní v septembri 2013 požiadala som o pomoc Ľudku Lackovú z týždenníka Plus sedem dní, jej texty ma vždy fascinovali. Dokázala podať príbeh po lopate, že išla z neho hrôza, text nebolo možné napadnúť a v relatívne malom rozsahu vystihla vždy podstatu problému.

V rámci rozhovoru po mojom zadržaní som sa celkom ľudsky vyjadrila, že ak sa k Hedvige Malinovej správala polícia rovnako ako ku mne, tak ju úprimne ľutujem, pretože takéto deptanie mohlo mladé dievčatko psychicky zlomiť, berúc do úvahy jej vek, keď začalo policajné harašenie voči nej.

Môj výrok, „mám už za sebou kadečo, mňa nezničia,“ si pani redaktorka mylne vysvetlila ako štylizovanie sa do úlohy hrdinu.

Neštylizovala som sa do žiadnej pozície, a nie to hrdinu. Hodnotila som iba realitu.

V čase „harašenia policajtov“ som mala za sebou pätnásťročné šikanovanie, hodiny odsedené na súde v pozícii obžalovanej, dve trestné konania, našťudovaný trestný zákon a poriadok. Dokonca i dnes som presvedčená, že vo veku štyridsaťsedem rokov inak hlava vyhodnocuje situácie ako v dvadsiatke a napriek dlhoročným skúsenostiam a znalosti prostredia, z konania policajtov som sa takmer zrútila.

Hodnotila aj pani redaktorka: „Lenže po dvanástich rokoch protiprávneho

stíhania má už silné iba reči. Ruky sa jej podchvíľou roztrasú, slzy zadržiava len s veľkým vypätím a ochromujúci strach z možnosti, že sa z ničoho nič môže ocitnúť vo väzbe, jej z očí priam kričí.“

Nie síce po dvanástich, ale pätnástich rokoch, mi z očí sršala iba bezmocnosť. Bezmocnosť akú človek pociťuje, keď má za sebou pätnásť rokov nezákonného stíhania, pred sebou dva trestné spisy, z dvoch trestných konaní, a policajný zmrd mu vznesie obvinenie s odôvodnením, že jedenásťročné trestné konanie si vymyslel.

S pani redaktorkou som sa stretla piatok, v týždni kedy som bola zadržaná, plnom konzultácií so psychiatrami, právnikmi, priprav sťažností, podnetov a mediálnych výstupov s vedomím, že pobyt na Slovensku je iba otázkou času. Ak som v tom týždni spala 20 hodín, zvyčajne pri presunoch z miesta na miesto možno preháňam. Pamätám sa iba, že aj cestú z Banskej Bystrice som prespala.

Nemala som strach z väzby, ale poškodenia mozgu psychofarmakami, v tom sa pani redaktorka sekla.

imidžom bojovníka...

Po mojom odchode z republiky a najmä po ukončení tretieho trestného konania, v čase keď lekáorskými správami o mojom dobrom duševnom zdraví som mohla pomaly tapetovať, ma opäť raz občianske združenia prekvapili. Z internetových stránok, zistila som za čo všetko bojujem.

Pocítovala som riadnu nevoľnosť, keď som sa dozvedela za čo všetko bojujem a moje meno sa objavovalo na stránkach občianskych združení, o ktorých som v predchádzajúcom období ani nechyrovala. Každý jeden obvinený, hoc aj v politickej kauze bojuje sám za seba, za pokoj svojej rodiny. Práva kohokoľvek a národ sú to posledné, na čo v priebehu konania myslí.

V roku 1998 som považovala za slušné upozorniť na závažnú ekonomickú trestnú činnosť primátora Mesta Považská Bystrica, bola som v šoku keď som si uvedomila, že občanom Považskej Bystrici jeho vyčíňanie žily netrhá, a opätovne bol zvolený do funkcie primátora. Občania postrehli Lackovičove prehrešky o niekoľko rokov a skutočne precitli po jeho odchode z úradu. De-

sať rokov som presviedčala novinárov, že nie je normálne, aby v právoplatne ukončených veciach boli ľudia šikanovaní, aby boli súdení pre skutok vypustený zo zákona a len veľmi málo ľudí pochopilo, a mnohým, ktorí pochopili, pravdepodobne chýbala občianska statočnosť.

Dodnes mi dvíha žalúdok z novinárov, a dnes už mnohých bývalých, ktorí píšu o trestne stíhaných novinároch, a pri boja sa spomenúť moje meno, ktoré by im mohlo naštrbiť politickú kariéru.

Postupne som pre zmenu ja pochopila, že väčšine občanov stav Slovenska vyhovuje.

výroba hrdinov a dehonestácia nepohodlných...

Súčasťou slovenského mediálneho folklóru, je výroba hrdinov a dehonestácia nepohodlných. Prirodzených autorít akosi ubúda... a hľadať morálnu autoritu v generáciách mladších ako päťdesiatnikov, ktorí by aspoň teoreticky nemali byť zatažení predchádzajúcim režimom, znamená hľadať ihlu v kope sena.

Nájsť morálku medzi mladšími uchádzačmi o pozície v štátnej správe je takmer nespĺniteľným snom. Posúvanie mantinelov etiky a morálky, potláčanie a dehonestovanie tradičných hodnôt, vtahuje spoločnosť čoraz viac do morálneho bahna. Všetci sme súčasťou spoločnosti, vzorkou národa, ľudia z médií, intelektuáli, ktorí do roku 89 budovali socialistické svetlé zajtrajšky, politrúci, z ktorých sa z hodiny na hodinu stali demokrati a doktori marxizmuleninizmu či štbáci ktorí dnes už premalované politické tituly na JUDr. A veselo exekujú, či právne radia.

morálna prevaha...

O postupoch orgánov činných v trestnom konaní, novinári veľa toho nevedia a nemajú ani potuchy akým spôsobom sú ničené záujmové osoby, ktorých svedectvá reálne ohrozujú predstaviteľov moci.

Nevedia ako chutí ponížovanie sudcami a prokurátormi, že účasť na súdnom

konaní z pozície zástupcu tlače a obvineného je diametrálne odlišná. Pre väčšinu novinárov je pojednávanie, na ktorom sa zúčastnia iba divadlom, z ktorého je potrebné vypracovať niekoľkostranový výstup. Fakt, že každé konanie je o človeku, že nie vždy je podaná obžaloba, reálnym obrazom spáchanej trestnej činnosti je pre nich bezpredmetné.

Ako len rád hodnotia bez reálnej znalosti spisu, najmä v prípadoch, keď z ich pohľadu je vec jednoznačná.

Ani jeden slovenský novinár nenabral odvahu spýtať sa predstaviteľov moci, po mojom úteku za hranice, či Slovenská republika iniciuje extradíčné konanie, ani jeden strážny pes demokracie nespýtal sa pána ministra vnútra ako je možné bez príkazu prokurátora zadržať obvineného a bez rozhodnutia súdu násilne ho odviecť k psychiatrovi a prinútiť ho podrobiť sa psychiatrickému vyšetreniu. Ani jeden.

totalitný prežitok...

Ako radi a často predstavitelia médií a politického života diskutujú o slobode tlače, prejavu a nezávislosti médií. Koľko jalových predstavení odohrali verejnosti od roku 1989. Prečo sa tvária, že budujeme a ctíme demokratické princípy, keď z roka na rok sa prepadáme do hlbšej a hlbšej totality?

Paragraf útok na verejného činiteľa tlačou aplikovaný v totalitnom režime s trestným činom ohovárania, nám civilizovaná Európa v predstupových rokoch ako prežitok socializmu uložila odstrániť z trestného zákona. Slovenská republika v roku 2003 zákon z trestného kódexu vypustila. Budovatelia svetlých zajtrajškov odmietli sa vzdať trestného činu ohovárania v trestnom zákone a tak vlastne úroveň slobody slova a prejavu, sa de facto nezmenili. Kvalitnou medializáciou kauzy bolo možné predísť šikanovaniu a zastrašovaniu ďalších novinárov totalitným prežitkom. Trestný čin ohovárania, dvadsať päť rokov po páde totality je účinným nástrojom na zastrašovanie a dehonestáciu.

Trestných konaní novinárov, pre trestný čin ohovárania pribúda. Novinkou sú trestné konania voči novinárom za zverejnenie informácií, ktoré odzneli na pojednávaniach, či zverejňovanie častí trestných spisov, súvisiace s nezákonnými postupmi orgánov činných v trestnom konaní.

prvenstvá...

Každý človek, ktorí má rád svoju prácu túži byť v patríť k špičke v odbore. Športovci spravidla túžia po prvenstvách. Svojim snom a túžbam venujú neprimerane veľa času a úsilia. Moje neopakovateľné prvenstvá sú výsledkom dlhoročnej práce orgánov činných v trestnom konaní.

Som nepochybne prvá novinárka, ktorú súdili za publikovanie anonymnej veršovanej satiry, ktorá nenapĺňa materiálne ani subjektívne znaky trestného činu.

Som prvá, ktorú osem rokov súdili, pre trestný čin útok na verejného činiteľa prostredníctvom tlače, po vypustení tohto paragrafu z trestného zákona.

Som prvá slovenská novinárka, ktorú sa niekoľko krát pokúsili fyzicky zlikvidovať a bezpečnosť museli zabezpečovať niekoľko mesiacov útvaru policajného zboru.

Som prvá Európanka, ktorá v jednej trestnej veci má dve právoplatné rozhodnutia...

Moje neslávne prvenstvá posúvajúce Slovenskú republiku ku krajinám tretieho sveta mi zabezpečila štátna moc z peňazi daňových poplatníkov.

tajomstvo...

V poslednom období, najmä po zverejnení informácie o ukončení tretieho trestného konania dostávam otázku, ako je možné, že som sa za posledných šesťnásť rokov, z neštandardných udalostí a paranormálnych javov neprišla o rozum.

Najdôležitejšie je mať pána partnera doma. Môj manžel je skutočným partnerom, ktorý od začiatku konania mi veril, chápal a podporoval ma.

V začiatkoch druhého trestného konania ale aj neskôr, vlastne do jeho ukončenia stál pri mne a podporoval ma Ľubomír Samuel, bývalý trestný sudca Krajského súdu Banská Bystrica.

Znalosti v trestnom práve som získala vďaka JUDr. Čecotovi, ktorý mi umožnil v roku 2003 účasť na jeho prednáškach.

JUDr. Jaroslavovi Spišiakovi, ktorý v roku 2003 zabezpečil bezpečnosť mojej rodiny a ktorému vďačím za to, že mám dodnes hlavu na krku.

Psychickú záťaž, predovšetkým období najväčšieho marazmu som zvládala vďaka MUDr. Františkovi Kuzmovi, primárovi psychiatrie Fakultnej nemocnice Nitra, naučil ma v kritických situáciách odosobniť sa, byť nad vecou a v krízových situáciách zaujať chladnokrvný postoj k veci...

Tretie trestné konanie sa mi podarilo ustáť s výdatnou psychickou podporou Ľuba Galku poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a poslaneckého klubu SaS a môjho súčasného právneho zástupcu JUDr. Davida Záhumenského.

kostlivci v skrini...

Hoci na prvý pohľad, tretie trestné konanie právoplatne zastavili, predpokladala som, že pomyselní kostlivci v skrini čoskoro opäť ožijú, ako náhle zistia, že nepripustím, aby zastavili vyšetrovanie voči prokurátorky Mgr. Sylvii Adamovičovej, ktorá s vyšetrovateľom JUDr. Kovarčíkom sfalšovala zápisnicu z výsluchu.

Trestnú činnosť Adamovičovej mal elegantne zniesť zo sveta JUDr. Trnka, ibaže po napísaní blogov o jeho netradičných postupoch stratil odvahu a z konania sa vylúčil pre zaujatosť. Na generálnej prokuratúre podľa všetkého zatiaľ nenašli kvalifikovaného prokurátora, ktorý by bol schopný posúdiť rozdiely medzi nahrávkou a zápisnicou z výsluchu. Konanie nie je ukončené dodnes.

Detailný popis trestnej činnosti predovšetkým policajtov, sudcov, prokurátorov a znalcov, ktorí sa podieľali na treťom trestnom konaní a ich organizovaná trestná činnosť nie je a ešte niekoľko rokov nebude premlčaná. Dokonca ani právoplatné zastavenie vyšetrovania vedeného voči Mgr. Adamovičovej, prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava 4, nie je zárukou ukončenia vyšetrovania podnetu na trestné stíhanie v súvislosti s tretím trestným konaním. Panstvo s kvalitným vzdelaním a dlhoročnou praxou vie, že cez trestné oznámenie na ktoréhokoľvek aktéra kauzy je možné opätovne otvoriť trestné konanie.

Na pokoji a pohode orgánov nepridalo ani podanie prvých dvoch žalôb o náhradu škody voči Slovenskej republike v sumách 500.000 eur a milión eur.

Moja prítomnosť na pojednávaniach a prítomnosť médií, nepochybne by mohla vyniesť na svetlo špinavé praktiky justície a ukázať pravú tvár autorít

Informácia o pripravovanom vydaní tejto knihy nebola iba nepríjemným prekvapením, ale z ich pohľadu aj najväčším ohrozením, ktorému treba predísť.

Čižnárovi...

Moju knihu som sa rozhodla venovať JUDr. Jaromírovi Čižnárovi - Generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nie z dôvodu, že našiel odvahu vydať pokyn zastaviť šesťnásťročný teror voči mne, ale pre jeho sľub, ktorý dal občanom pri nástupe do funkcie, že naučí prokurátorov pracovať a vráti prokuratúre vážnosť.

Viac ako rok som intenzívne sledovala, akým spôsobom sa posúva generálna prokuratúra. Pozorovala zmeny v konaní prokurátorov, a hoci z pohľadu bežného občana nič nenasvedčuje tomu, že by JUDr. Čižnár vrátil prokurátorom pracovné návyky, fungovanie niektorých odborov generálnej prokuratúry sa v mnohom zásadne zmenilo. Po nástupe JUDr. Čižnára na post Generálneho prokurátora Slovenskej republiky trestné oznámenia začali prokurátori opätovne riešiť v súlade s trestným zákonom a trestným poriadkom. Na prvý pohľad nepatrnou zmenou v riadení vrátil účastníkom konania možnosť cestou opravných prostriedkov domáhať sa zákonného rozhodnutia.

Po siedmich rokoch odzvonilo svojvoľnému vyčíňaniu prokurátorov predovšetkým odboru kontroly, ktorí od nástupu Trnku na post generálneho prokurátora vybavovali trestné oznámenia, v zmysle zákona o prokuratúre a marili práva účastníkov konania. Najmä vyjadrenie o návrate rešpektu k prokuratúre ma priviedlo otestovať, do akej miery pán generálny prokurátor myslel vyjadrenia vážne. V knihe som popísala trestnú činnosť všetkých, ktorí v rozpore so zákonom podieľali sa v rámci troch trestných konaní na mojom šikanovaní. Trestná činnosť väčšiny z nich nie je doposiaľ premlčaná a je iba na generálnom prokurátorovi, či bude vyvodená voči aktérom trestnoprávna zodpovednosť alebo zbabelo strčí hlavu do piesku a potichu bude tolerovať trestnú činnosť svojich podriadených...

kniha...

Ponuku napísať knihu som dostala v období, keď sa môj zdravotný stav začal prudko zhoršovať a vedela som, že manuálnu prácu v nočnej prevádzke musím ukončiť. Svojim spôsobom to bola výzva, ktorej som podriadila niekoľko mesiacov.

Najmä vedomie, že kniha bude vydaná v krátkom období po dokončení obdobia intenzívneho gradovania sporu garantovalo akúsi vnútornú pohodu a hrubú čiaru za šesťnásťročným bezbrehým štátnym terorom. Rozčarovanie prišlo, keď som zistila, že som napísala knihu, nevhodnú pre náročného slovenského čitateľa. Ponuky a predstavy vydavateľov boli rôzne.

Prekážali pasáže o určitých „osobnostiach“. Niektorí mali pocit, že chcem rozbiť nadobro pravicu. Jedni knihu chceli vydať bez uvedenia mien orgánov činných v trestnom konaní, iným prekážali mená politikov, dokonca chceli vydať knihu s fiktívnymi menami. V konečnom dôsledku po využití a zvážení som pochopila, že ani jeden vydavateľ moju knihu nemá záujem vydať, v podobe akej bola napísaná.

Roky bolo moje meno v médiách tabu, bol to zvláštny pocit, bola som problém pre komunistov, po roku 89 pre všetky politické garnitúry. Dehonestovali moje meno a degradovali ma ako človeka, ale dozvedieť sa, že moju knihu nie je možné vydať, pretože v poslednom období ovplyvňujem nesprávnym smerom verejnú mienku a vytváram zlý obraz brachiálnych zložiek slovenskej republiky a moje názory vedú občanov k nespokojnosti a k neúcte k autoritám - mnou slušne povedané otriaslo.

Snáď najlukratívnejšia ponuka bola od vydavateľa, ktorý mal záujem kúpiť knihu aj s právami, bez vydania. Stretnutie som takmer nepredýchala... Vrátilo ma myslou do roku 2003, keď moje trestné oznámenie na organizovanú trestnú činnosť bolo zneužitá na vydieranie a obchodovanie. Povedala som si, že také niečo už nesmiem dopustiť.

Skutočné precitnutie prišlo s istým vydavateľom v decembri 2014. Ako jediný z oslovených priniesol na stretnutie skvost vydaný v jeho vydavateľstve. Pochopila som, že vydavateľská činnosť je predovšetkým - podobne ako za komunizmu - ovplyvnená grantmi ministerstva kultúry a politickou mocou a vôľou. Rozdiel je iba v interpretácii a v zdôvodnení prečo nie. Za socializmu knihy nevhodných autorov zakázali, vraj ich diela rozvracali socialistické

zriadenie. V súčasnosti vydavatelia odmietajú vydávanie určitých publikácií z oveľa prozaickejších dôvodov - s odôvodnením, že niektoré spoločenské témy, slovenský čitateľ jednoducho nedokáže pochopiť a prijať.

Vlastne som pochopila, prečo je potrebné vydávať množstvo kuchárok, životopisov našich celebrit a prekladov seriálov, tie slovenskému čitateľovi nepochybne neublížia.

Som presvedčená, že občania majú poznať pravdu o tom, akým spôsobom sú riešení oponenti v politických kauzách po roku 1989, ako sú zneužívané orgány činné v trestnom konaní, či súdni znalci z odboru psychiatrie. Občania majú právo dozvedieť sa o zneužívaní politickej moci. Občanov nie je možné zavádzať donekonečna bludmi o prekvitajúcej demokracii, pretože politické kauzy sú návratom do minulého storočia.

básnička večná...

V živote každého z nás dôjde k momentom, na ktoré nikdy nezabudne... a hoci šesťnásť rokov trestného stíhania pre paškvil prinieslo veľa chorých a komických situácií na niektoré sa v súvislosti s kauzou nedá zabudnúť. Prvý moment, keď som čítala v uznesení, že môj paškvil, nazval vyšetrovateľ honosne básňou, druhý moment keď sudkyňa označila text ako šifrovanú spravodajskú informáciu a tretí moment, keď médiá hodnotili kvalitu „básne“.

Význam paškvilu, zverejnenému na dvadsiatej piatej strane regionálneho týždenníka, dali fotografie rozkradnutého majetku Združených športových klubov po nezákonnom presune do majetku Mesta Považská Bystrica a majetok mesta, ktorý skončil na listoch Lackovičových verných... Nikdy som nemala ambície písať poéziu, po kvalitnej poézii siahnem s láskou ako čitateľ.

PROTI KORUPCII

OBČIANSKE ZDRUŽENIE

Táto kniha vyšla aj vďaka pomoci
občianskeho združenia Proti korupcii,
priateľovi Ľubovi Bechnému

a Eduardovi Rosovi

Ďakujem za pomoc

Jana Teleki

Bývalá slovenská novinárka, bývalá šéfredaktorka týždenníka Tekovské noviny, bývalá vydavateľka týždenníkov Aspekt a Echo, bývalá riaditeľka THI a.s.Bratislava, konateľka firmy Tepis .

Som zbeh - ktorý po pätnásť-ročnom prenasledovaní brachiálnymi zločkami , pred vyčítaním polície a justície , po pokuse o vzatie do kolúznej väzby a násilnom predvedení na znalecké skúmanie k psychiatrovi - utiekol zo Slovenska v novembri 2013 do Českej republiky.

ISBN 978 - 80 - 972140 - 0 - 5

